

TRANSCRIPCIÓ EN BRUT

Aquesta transcripció està pendent de verificació i correcció. Pot contenir, doncs, errades de fidelitat i incorreccions lingüístiques i no es pot considerar com una publicació oficial

Fitxer 31

Projecte de Llei

de regulació de l'impost sobre successions i donacions (debat de totalitat) (tram. 200-00087/08)

El següent punt de l'ordre del dia, que és el sisè, és el debat de totalitat sobre el Projecte de Llei de regulació de l'impost sobre successions i donacions. Té la paraula l'honorable senyor Antoni Castells, conseller d'Economia i Finances, d'acord amb l'article 105.2.

El conseller d'Economia i Finances (Sr. Antoni Castells Oliveres)

Molt honorable senyor president... Senyores i senyors diputats, és un honor comparèixer davant de la cambra per defensar, per presentar el Projecte de Llei de regulació de l'impost sobre successions i donacions.

Vostès saben que aquest projecte de Llei ha tingut ja un antecedent important, que van ser un conjunt de mesures que es van incorporar ja a la Llei de mesures fiscals i financeres que va ser aprovada ja per aquest Parlament l'any passat, el mes de desembre. En aquesta Llei de mesures, de fet, es van incloure probablement aquells canvis que tenen un impacte més substantiu sobre la tributació de successions. La reducció molt i molt important..., l'augment molt i molt important de la reducció, o sigui, de la quantitat exempta per a pares a fills, per a entre cònjuges i per a altres descendents, així com la reducció de la tarifa. Es va aprovar i ja està en vigor des de l'1 de gener d'aquest any, amb els terminis i amb el gradualisme que preveu la Llei, lògicament.

Calia lògicament completar aquell primer pas, important, primer pas parcial, amb la reforma del conjunt de la Llei; calia fer-ho perquè hi ha altres aspectes que no estaven continguts en aquelles mesures i calia fer-ho per una qüestió de coherència sistemàtica d'una Llei que és una Llei d'una certa complexitat tècnica, una Llei, com ara veurem, que consta d'un conjunt de títols i d'un bon nombre d'articles, setanta-cinc articles. De manera que calia fer-ho i això és el que fem amb el projecte de Llei que ara

entra al Parlament. O sigui, fer el segon pas necessari per completar aquell, que realment fa pas important des del punt de vista, com dic, de la transcendència, des del punt de vista recaptatori i des del punt de vista de l'impacte tributari en els contribuents.

Aquest projecte de llei consta de sis títols, setanta-cinc articles, dues disposicions addicionals, tres disposicions transitòries, una disposició derogatòria i dues disposicions finals. Evidentment el primer que fa el projecte de llei és incorporar aquelles mesures que es van ja adoptar el mes de desembre i a les quals jo vull fer també referència. Primera, l'increment molt i molt important del mínim exempt, mínim exempt que vostès saben que passa de divuit mil euros, que és el que teníem fins ara, a 500.000 euros entre cònjuges, per a les herències entre cònjuges, més una xifra addicional que pot arribar a 150.000 euros per al 50 per cent addicional, de manera que estem parlant d'un augment realment molt gran, dràstic, hem dit, no?, de les quantitats exemptes. I de pares a fills també, de divuit mil euros a 275.000 euros més una quantia addicional del 50 per cent que excedeix d'aquesta xifra i que pot arribar a ser de 125.00 euros. Això naturalment té un impacte importantíssim des del punt de vista dels contribuents que deixaran de pagar l'impost. Nosaltres hem dit: «A partir d'ara aquest és un impost que només pagaran les grans fortunes» –és així, els grans cabals hereditaris. De fet, en el seu conjunt, passaran de ser declarants de l'impost del total de contribuents un 44 per cent que ho eren fins ara a un 6 per cent; és a dir, 94 per cent de les persones que heretin a partir d'ara no pagaran l'impost de successions.

De pares a fills..., entre cònjuges l'impacte és més gran; passem d'un 54 per cent que era fins ara –o sigui hi havia un 46 que no pagava– a un 1 per cent. O sigui, el 99 per cent dels cònjuges quedaran fora de l'impost. Entre pares i fills també: 2,5 per cent passaran a pagar; el 97,5 per cent de les herències de pares a fills quedaran fora de l'impost. I naturalment l'impacte és menor en la resta d'hereus i amb altres descendents.

Aquest impacte, d'altra banda, es manifesta en tots els trams d'herències, lògicament, si bé és veritat que l'impacte és progressiu; és molt gran per als cabals hereditaris de

menor import i es va reduint a mesura que augmenta aquest cabal hereditari. Entre cònjuges, evidentment, fins 500.000 euros la reducció és del cent per cent; passen de pagar el que fos a no pagar res. Per a les herències d'un milió d'euros, deixant al marge l'habitatge, que com saben vostès són 500.000 euros addicionals, la disminució és de 81 per cent. O sigui, herències d'un milió d'euros –estem parlant d'una xifra important– més els 500.000 de l'habitatge habitual, si es dóna el cas, que se sol donar moltes vegades, tindríem una reducció del 90 per cent; 80,9 per cent, 81 per cent. Fins a 3 milions, del 29 per cent; és una disminució important, també, no? De pares a fills també l'impacte és molt important, lògicament; fins als 250.000 euros..., 275 és total; després va reduint-se, però segueix sent una reducció d'una gran importància.

Això significa que el nombre de declarants, com dic, disminueix d'una forma..., el nombre de contribuents que hauran de pagar disminueix d'una forma molt apreciable. I, a més, també ho fa progressivament. Per exemple, en el cas d'entre cònjuges evidentment fins a 500.000 euros la reducció és del cent per cent ; de cinc-cents a un milió d'euros és del 74 per cent –amb les dades que teníem del 2008 haurien pagat cinquanta-nou contribuents, de cinc-cents a un milió d'euros–, o de 2 milions a 5 milions d'euros, d'un 6 per cent –haurien pagat setze contribuents. De manera que aquells que diuen que l'impost ha de desaparèixer del tot vol dir que el que voldrien és que aquests setze –són setze que tenen herències, doncs, de fins a 5 milions d'euros– tampoc paguessin. El Govern opina que aquests sí que han de pagar. Xifres que són més baixes que fins ara, lògicament, però alguna cosa han de pagar. Com passa, d'altra banda a tots els països en els quals ens podem inspirar i en aquest cas...

Fitxer 32

...podem dir ens hem inspirat generosament a favor dels nostres contribuents, ens hem situat a la banda alta del que seria un impost de successions realment generós.

Aquesta és probablement la mesura més important que vam adoptar ja el mes de desembre, junt amb la reducció i simplificació i que ara lògicament incorporem en aquest projecte de llei.

Però el projecte de llei conté altres novetats que jo crec que és de justícia també subratllar perquè són importants. Tot allò que té a veure amb el tractament sobretot dels patrimonis a efectes d'activitats productives i l'ajuda a aquells casos en els que es produïa una incoherència, l'harmonització en aquells casos en els que es produïa una incoherència que perjudicava els contribuents entre impost de successions i de donacions. De manera que el que hem fet també ara amb el projecte és tot això tractar de compassar-ho als canvis que hem fet.

Vull assenyalar alguns d'aquests canvis perquè són importants. Primer, la reducció, que afecta tant a successions com a donacions, per als casos d'herència de patrimoni empresarial o professional de persones que no tenen un vincle familiar, patrimoni empresarial o professional lògicament lligats a activitats productives.

Fins ara ens trobàvem que efectivament l'exempció del 95 per cent que era molt important era possible aplicar-la quan hi havia un vincle familiar, però hi havia molts casos en els que hi havia un professional, una persona que es feia càrrec de l'empresa i que lògicament aquesta persona, doncs, hauria d'haver gaudit també d'això, perquè l'objectiu d'aquesta exempció era no posar en perill la continuïtat de l'activitat empresarial.

El que fem ara és estendre aquest tractament favorable a aquests casos. Lògicament amb unes condicions, hi ha d'haver treballat aquesta persona deu anys prèviament, cinc d'aquests anys amb càrrecs de responsabilitat, sembla lògic que no..., per evitar fórmules d'eludir l'impost. I després s'ha de mantenir la seva activitat al front de l'empresa durant un període de temps determinat. Tapem amb això una escletxa que feia que avui de vegades no es pogués complir amb l'objectiu d'aquest tractament favorable a l'activitat dels patrimonis a efectes d'activitat productiva.

Un altre aspecte important, que regula també el projecte de llei que avui presentem, és la reducció per donacions fins al 95 per cent, per donacions per descendents joves de menys de trenta-cinc anys si fan servir aquesta donació per a la constitució

d'empreses. Amb certs límits, però aquells pares o avis que vulguin ajudar els seus descendents a crear una empresa, a tirar endavant una activitat empresarial gaudiran per aquesta donació també d'una exempció. És ajudar això que tantes vegades diem que hem de fer que és la creació d'empreses i l'emprenedoria entre la gent jove.

Una altra modificació important que s'introdueix és la reducció del 95 per cent en la reinversió en habitatge habitual. Si fins ara evidentment diem: «Hi ha una reducció de 500.000 euros quan és habitatge habitual.» Però habitatge habitual del causant, no del contribuent, amb la qual cosa ens trobàvem que el contribuent rebia aquests diners, com que eren habitatge habitual del causant no havia de pagar, de moment, però ell els tenia bloquejats, moltes vegades aquest contribuent no vivia en aquell domicili, vivia en un altre lloc. I quan volia, si volia, comprar-se una casa o fer una inversió en aquest sentit no podia utilitzar aquests diners per fer-ho. Això era relativament contradictori perquè el que es tracta es d'estimular en tot cas la inversió en habitatge habitual, en aquest cas seria del contribuent.

De manera que el que diem és això ho estendrem en aquest cas i sempre que l'objecte, els recursos obtinguts amb la venda de l'habitatge es destinin a un habitatge habitual, no a la cartera immobiliària del contribuent, gaudirà també d'aquesta exempció.

Quarta mesura, jo crec que també és important assenyalar que la reducció del 90 per cent de donacions pel patrimoni protegit quan es tracta de persones discapacitades. Fins ara ens trobàvem que en el cas de successió sí que hi havia aquesta deducció. O sigui quan la successió, l'import heretat pel patrimoni de la successió anava a una persona amb unes condicions determinades de discapacitació dins del que és la regulació jurídica del patrimoni protegit podia gaudir d'una reducció molt important, però no es podia fer si era una donació. Era una incoherència que ara esmenem. En el cas que una persona en vida vulgui ajudar el seu descendent, el seu fill, el seu nét, amb una part del seu patrimoni fent una donació ho pot fer i gaudirà dels mateixos avantatges.

I finalment jo voldria, també és important assenyalar dos punts més: l'increment de la reducció per discapacitats i l'increment de la reducció per quantitats assignades a assegurances de vida.

He escollit sis punts, em semblen els més importants, que serveixen per il·lustrar fins a quin punt també en aquest projecte hi ha canvis a part dels que es van fer ja en el mes de desembre, que són els que més m'he referit i realment són els més importants, que tenen una gran importància. Sobretot són temes relacionats, com veuen vostès, amb les qüestions d'activitat empresarial, si patrimoni afecta activitat empresarial en primer lloc i, segon, tractament de persones amb situació d'una cert discapacitat.

Només per acabar assenyalaré que en el projecte de llei es recull ja el que preveia la llei de mesures quant als terminis d'entrada en vigor. La llei, de fet aquí el que fem és recollir el que ja es va aprovar per a aquelles mesures que vam adoptar el mes de desembre, en el sentit que des de l'1 de gener ja ha entrat en vigor gradualment, 25 per cent, l'1 de juliol s'aplicarà amb el 62,5 per cent, aquest any, i l'1 de juliol de l'any que ve, l'any 2011, entrarà en vigor en la seva integritat aquesta reforma.

És una reforma molt a fons, una reforma dràstica, una reforma que està a l'alçada d'allò que esperaven els ciutadans de Catalunya de nosaltres, que ens permet posar-nos al nivell d'aquells països que han estat més ambiciosos amb la reforma de l'impost de successions, però sí, és una reforma, no l'eliminació de l'impost, i nosaltres diem és la reforma que volem els contribuents catalans, és la reforma que permet que el 94 per cent dels contribuents quedin fora de l'impost.

Avui el debat ja no és reforma sí, reforma no, el debat és aquells que segueixin defensant l'eliminació de l'impost ens hauran d'explicar per què consideren que aquell 6 per cent de contribuents que hereten patrimonis de 3, 5, 20 milions d'euros no han de pagar ni una pesseta, ni un euro, a la hisenda de la Generalitat.

Gràcies, senyor president, senyores i senyors diputats.

El president

Té la paraula per defensar l'esmena a la totalitat presentada pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya l'il·lustre senyor Enric Millo.

El Sr. Millo i Rocher

Gràcies, senyor president. Senyores i senyors diputats, honorable conseller, el nostre grup parlamentari presenta esmena a la totalitat, una esmena de retorn a aquest projecte de llei, suposo que a vostè no li ha sorprès perquè coneix quina és la nostra posició amb relació a aquesta matèria, que hem debatut en multitud d'ocasions en aquesta cambra.

A nosaltres no ens ha sorprès el contingut de la mateixa, tot i que ens ha decebut, pensàvem que encara vostè tindria la capacitat d'aprofitar aquestes darreres setmanes després d'aquell espectacle que ens van oferir quan debatíem la Llei de mesures fiscals i financeres, que no hi havia esmenes sobre la matèria però que finalment van sortir públicament en una roda de premsa els tres grups que donaven suport al Govern anunciant que ja hi havia finalment una gran solució, un gran acord, no? Que de fet no era el mateix que vostè mateix havia anunciat pocs dies abans, no?

Jo estic segur que el conseller d'Economia, conseller Castells, si depengués de vostè possiblement la reforma seria diferent, encara seria segurament més agosarada, més a fons encara, hagués anat més a fons, s'hagués acostat més fins i tot a les tesis del Partit Popular, però... Perquè de fet quan el sentim expressar-se ha abandonat aquelles posicions ideològiques que havíem escoltat des de la tribuna en contra de la mateixa existència de l'impost, de la seva funció, no? Ja ha abandonat això, ja anem de cara a allò pràctic, ja anem de cara a ajudar les famílies i a ajudar-les que no paguin un impost injust. Però els seus socis de tripartit no li van permetre i en aquest cas com que qui mana aquí és Iniciativa per Catalunya Verds, jo els felicito, tenen vostès una gran potència dintre d'aquest Govern, doncs finalment vostè ens ha vingut amb aquesta proposta. Jo li dic que ens ha decebut per aquest motiu, no?

És important la reforma que vostè ens planteja avui? Home, seria absurd negar-ho, seria negar l'evidència, clar que és important. És suficient? No, és insuficient. Té elements positius? Sí, i vostè n'ha recalcat alguns aquí des de la tribuna, jo ja no m'hi

referiré perquè vostè ho ha explicat i ho ha fet molt bé. Per tant, té alguns elements positius però al nostre entendre és insuficient.

I presentem l'esmena a la totalitat precisament per això, perquè entenem que és insuficient i ens agradaria que ens el refés aquest projecte, no? Per tres motius. U, perquè no resol el problema de greuge comparatiu que teníem respecte a tercers. Dos, perquè no serveix per evitar la desinversió que es produeix a Catalunya com a conseqüència encara de l'existència d'aquest impost injust i desfasat. I tres, perquè no serveix perquè paguin els rics, seguirà pagant la classe mitja catalana que ha pagat sempre, tot i que hi ha una part important d'aquesta classe mitja catalana que deixarà de pagar, aquells que pagaven menys finalment deixaran de pagar, com defensàvem nosaltres des de fa molts anys, i finalment això acabarà passat. Altres que pagaven més, però que també formen part d'aquesta classe mitja catalana, vostè en pot dir mitja-alta si vol, però que també hi són, aquests seguiran pagant i pagaran fort, i més que en altres llocs.

Abans d'entrar en cada un d'aquests tres motius una més en detall, senyor conseller, permeti'm que li faci algunes consideracions prèvies molt breus. Primera, el tripartit no ha explicat la veritat total del que ha estat fent durant aquests anys, no l'ha explicat. Vostè aquí ens ha explicat un conte que està molt bé, però cal recordar d'on venim, no? Hi va haver un projecte del Govern l'any 2005 que va quedar en un calaix perquè vostès van preferir deixar-lo en un calaix, 2005, fa cinc anys d'això, eh? Hi va haver un discurs del president Montilla l'any 2007 on es comprometia a fer una reforma de l'impost de successions i donacions, 2007, no se n'ha fet res més després d'aquell discurs fins avui. Avui vostè ens presenta, març de 2010, aquest projecte de reforma que tindrà una aplicació en el cent per cent a partir del segon semestre del 2011, compte, diem-ho bé això, vostè ja ho ha dit però ho ha dit al final amb la boca petita perquè no fos cas que la gent se n'assabenti, perquè alguns es pensen que aquests beneficis que tindran les famílies catalanes tenen efectes a partir de l'any 2010. No, el cent per cent d'aquesta reforma s'aplica a partir del segon semestre del 2011.

Tots els catalans que han pagat aquest impost, totes les famílies que han pagat aquest impost en situacions doloroses durant aquests darrers cinc anys han estat perjudicats

per aquest Govern que no ha volgut atendre aquesta necessitat durant aquests cinc anys. I tots aquells que encara pagaran l'impost durant l'any 2010 i primer semestre de 2011 amb les condicions que estan detallades en la llei també en seran perjudicats. Vull recordar això perquè aquesta és la veritat, agradi més o agradi menys.

Fa tres anys que el Govern ha marejat una mica la perdiu amb relació a aquest tema, dient que no a reduir-lo i dient que no a suprimir-lo, perquè hi havien posicions diferents, però això sí, recaptant, això sí, recaptant els diners de les famílies dels contribuents catalans que han anat pagant religiosament durant tots aquests anys.

Ara, a pocs mesos de les eleccions, ens ve amb el premi, caram, casualitat a pocs mesos d'acabar-se la legislatura, ara sí, ara toca. Jo li vaig dir fa tres anys que això passaria, conseller, i ho trobarà en el Diari de Sessions, quan li vaig presentar la nostra proposició de llei l'any 2007, febrer de 2007 concretament, li vaig dir: «Vostès acabaran fent la reforma de la llei, i possiblement no faran la reforma que voldríem nosaltres però l'acabaran fent perquè aquesta és la tendència de tot Europa, és la tendència de tot el món i és la de tota la resta de comunitats autònomes espanyoles, especialment aquelles que són governades pel Partit Popular.» I finalment el temps em confirma a mi, i el temps el delata a vostè, perquè el que ha passat és el que li dèiem que passaria.

Els perjudicats, les famílies catalanes, els perjudicats com sempre de les seves accions famílies catalanes fins al dia d'avui. Només els ha mogut en aquest darrer tram de la legislatura, la pressió social, innegable, forta, potent al carrer, recordem la famosa campanya del «Peatge de la mort», i la por al càstig electoral, arribar a les eleccions sense haver mogut peça, sense haver mogut fitxa, d'un tema que feia temps que calia moure i que vostès mateixos havien dit que calia moure. Primer trimestre de 2010, anunciem la reforma, segon semestre de 2010 eleccions autonòmiques, això sí, tenint en compte que el 2011 hi haurà una reforma important.

Nosaltres seguim coherents amb el nostre compromís davant dels catalans, no ens agrada aquesta tècnica de la pastanaga, ensenyar la pastanaga als electors, dir: «Escolti, el 2011 es beneficiarà d'una cosa que ara encara no toca, però després ja vindrà.» Nosaltres som coherents des del 2003, hem estat defensant aquesta posició

en aquest Parlament, en els programes electorals de 2003 i de 2006 i de les successives conteses electorals, cosa que no poden dir la resta de grups parlamentaris d'aquesta cambra, igual que hem fet a tota la resta d'Espanya i també volem que passi a Catalunya.

Estem, senyor conseller, contra el fet impositiu en si, que és injust, que és desfasat, que no té sentit avui en dia, és el fet impositiu el que nosaltres rebutgem. I ens acabaran donant la raó, li torno a repetir, avui farà una reforma, més endavant la tornarem a refer, i espero que després de les eleccions el nou Govern del que el Partit Popular formarà part podrà acabar de fer la reforma.

Com he dit al començament de la meva intervenció hi han tres motius pels quals demanem el retorn d'aquest projecte de llei. El primer és que no resol el problema greu que teníem respecte de tercers, tant en l'àmbit europeu com en l'àmbit espanyol, vostè sap perfectament que aquest és un impost que ja no es paga com a Catalunya, aquest mapa segurament des de lluny no es veu, però és una anàlisi comparativa que es pot fer...

Fitxer 33

fàcilment, de tots els països d'Europa, tota l'Europa, no només la comunitària, tota l'Europa, on es comprova perfectament que nosaltres som els que més paguem, sí. I, en aquest Parlament, s'han dit coses, a vegades, que no són del tot certes. Jo demano una mica de rigor, no?

Dels quaranta-vuit països d'aquest mapa, de l'Europa, dels quaranta-vuit, quan parlem de les excepcions per cònjuges i descendents, hem de tenir en compte que al 37,5 per cent d'aquests països l'impost no existeix –no existeix–, a divuit països, concretament. A dotze d'ells, estan exempts cònjuge i descendents en el 100 per cent –això és un 25 per cent dels restants–. En sis d'aquests països, estan exempts només el cònjuge, de tot –és un 12 per cent–. I, en imports d'accions de tributació inferiors al 10 per cent, hi ha el 14 per cent restant; és a dir, hi ha un 89,60 per cent d'aquests països que tenen

unes condicions absolutament diferents de les nostres, molt més profitoses. I encara queden dos països amb imports exempts, com, aquí, quedarem amb els 500.000 euros, i tres per sota dels 100.00, però que tenen tarifes més baixes que les nostres i que, per tant, finalment, els contribuents acaben pagant menys.

Ja no parlo d'Estats Units que, un dia, va se motiu de debat aquí, no?, que el cònjuge està exempt i els descendents tenen exempts 3.500.000 dòlars, serien 2.500.000 euros aproximadament.

Per tant, d'aquesta anàlisi que es pot fer, que vostès la coneixen perfectament, es dedueix això, no?, que el 89,6 per cent dels països d'Europa no paga i que el cònjuge no paga i els descendents fills paguen molt poc o simbòlic, amb tarifes molt reduïdes.

És evident que la majoria dels països d'Europa, tres quartes parts no tenen aquest impost o, si el tenen, el cònjuge o descendent no paga, pràcticament, el 75 per cent d'ells.

Hi ha un mapa molt més sagnant, que vostè el coneix perfectament, que és el mapa d'Espanya. Aquest mapa, senyor conseller, no variarà, continuarà sent el mateix mapa, serà el mateix mapa. En aquests colors, veiem en verd, aquelles comunitats autònomes que tenen una menor càrrega fiscal; en carbassa, les que la tenen moderada i, en vermell, les que paguen molt. Fins ara, teníem l'honor de ser els que pagàvem molt, juntament amb Extremadura. A partir de la reforma, Extremadura pagarà un pèl més que nosaltres i, automàticament, vindrem nosaltres igual i continuarem pagant més que tota la resta.

La pregunta és: pagarem més a Catalunya que a la resta d'Espanya? Resposta: «Sí, sí, seguirem pagant més a Catalunya que a la resta d'Espanya.»

La situació actual, com vostè sap perfectament, és que, el 60 per cent de les comunitats autònomes espanyoles, han aplicat la reducció de la quota del 99 per cent sobre la quota a pagar; el 29 per cent han aplicat la bonificació sobre la base i l'11 no paguen, i Euskadi i Navarra paguen només un 8 per cent, com vostè sap.

Aquesta situació fa que Catalunya i Extremadura siguin, com dic, les úniques que paguen més i, a partir d'aquest moment, tindrem l'honor de ser la segona; ja no serem

la que paga més, serem la segona. No és la situació que nosaltres volem per a Catalunya, senyor conseller, no és la situació que volem per a les famílies catalanes.

El segon lloc, li deia, que no serveix per evitar la desinversió a Catalunya. És veritat que nosaltres no podem suprimir l'impost, perquè, com vostès saben, és un impost d'àmbit estatal, però tenim capacitat normativa, per cert, gràcies, precisament, a una transferència feta en l'època del Govern del Partit Popular.

Però, per què s'entesten en mantenir-lo, quan la tendència a Europa i a Espanya és la seva desaparició? Per què s'hi entesten? Si acabaran venint a les tesis del Partit Popular. Per què continuen en aquest camí? Per què el volen mantenir, quan les grans diferències territorials provoquen importants fenòmens de deslocalització de persones i capitals? Si podríem posar multitud d'exemples de situacions absolutament absurdes, de famílies que han de deslocalitzar la seva residència o els seus immobles per poder fer la transferència en viu o després de la mort sense haver de carregar als seus descendents. Per què mantenim aquesta ficció? És una ficció que ens està descapitalitzant, com dic, de persones i de capitals.

Altres països, amb més tradició democràtica, com s'ha vist abans, més rics i més igualitaris l'han fet desaparèixer, inclús, Canadà o Austràlia, a fora d'Europa, i països molt propers als nostres, com ja hem vist també en aquesta gràfica anterior, l'han pràcticament abolit, molt propers, estic parlant de França, d'Itàlia i Portugal, què hi ha més a prop que això?

I el tercer. No serveix perquè paguin els rics, seguiran pagant les classes mitjanes catalanes que han pagat sempre. (*Veus de fons.*) No, això no és fals, això és absolutament cert. I això és compatible amb una altra afirmació i és que hi ha una part important d'aquestes classes mitjanes que pagaven, fins ara, quantitats importants o petites que deixaran de pagar-les, eh?

Però, amb aquesta reforma, vostès condemnen una part important encara de les famílies catalanes a patir la injustícia d'aquest impost. Vostès permeten i mantenen aquesta situació i nosaltres la volem denunciar i, per aquest motiu, presentem aquesta esmena a la totalitat, perquè no és veritat que, a partir d'ara, només pagaran els rics. Aquesta sí que és una falsedat –aquesta sí que és una falsedat–, que vostès volen

imposar per fer creure allò que no és, cosa que forma part de la seva habitual manera de treballar i d'actuar, quan l'única cosa que pretenen és desqualificar les posicions polítiques dels demés, tan legítimes com les seves, no?

No em surtin amb l'argument dels rics, no em surtin amb aquest argument. Segurament, l'escoltarem al llarg d'aquest debat. No m'hi surtin. Vostès saben que els rics no paguen aquest impost, vostès ho saben. No, no facin un exercici de cinisme. Vostès saben que tenen els rics..., aquells que vostès anomenen «les grans fortunes» tenen manera –tenen manera– de saltar-se aquest impost i vostès ho saben, no vinguin a fer el despistat aquí –no vinguin a fer el despistat–. Les grans fortunes que vostès fan referència ja no el paguen fa temps aquest impost; el segueixen pagant les classes mitjanes.

I... No, escoltin, doncs, ja que riuen tant, per què no fan una cosa? Per què no fan, aquí, el mateix que han fet amb l'impost de patrimoni? Que no el paguen els rics l'impost de patrimoni? Que no el pagaven els rics l'impost de patrimoni? Ara, els ha canviat la cara a tots de cop.

(Remor de veus.)

És a dir, l'impost de patrimoni sí que es pot bonificar en el 100 per cent, decisió avalada pels seus vots. Ah, que no el pagaven els rics aquest? Aquest no el pagaven els rics, fantàstic. Però, en canvi, la transmissió d'aquest patrimoni a *mortis causa* o en viu, això sí. Escoltin, a veure si s'aclareixen, eh? Diguin les coses sempre en la mateixa direcció i no canviïn quan els convé.

Només el pagaran les classes mitjanes, però no les riques. Això, al nostre entendre, no és un impost just. És just per a vostès això? Crec que s'equivoquen.

Per acabar, senyor conseller, senyores i senyors diputats, se m'acaba el temps, dir-los el següent. Ara, els portaveus dels grups parlamentaris sortiran, donen suport al Govern, òbviament, i ens tornaran a, en fi, ens tornaran a obsequiar amb els tòpics i típics que ja ens tenen acostumats a escoltar, no?

No seran originals –no seran originals–, no ho poden ser, però es contradiran amb el que vostès, temps enrere, havien afirmat...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

El Sr. Millo i Rocher

...amb contundència i des d'aquesta mateixa tribuna, perquè, avui, vostès estan recolzant una reforma que la negaven fa tres anys, fa dos anys i encara l'any passat. Que no se'ls vegi massa el llautó, vigilin amb el que diuen.

El resultat d'aquesta votació és del tot previsible, és veritat. Això, per a vostès, no és res més que un tràmit parlamentari inevitable: saben el que faran, tenen el suport i així ho faran.

Nosaltres ens incorporarem a la ponència, evidentment, de la llei amb la finalitat de millorar aquest projecte de llei amb les esmenes concretes, almenys, amb dues finalitats –ja acabo, senyor president–: una, que el cònjuge estigui sempre exempt...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...i, dues, que hi hagi una quota a pagar bonificada amb el 99 per cent. Entrarem també en elements concrets, però, almenys, intentarem aconseguir això, resoldre el problema de greuge que patim, incentivar i motivar les inversions a Catalunya i frenar la fuga de capitals i persones i que tots els catalans deixin de pagar un impost injust i desfasat, que ja no serveix per allò que va ser creat a l'any 64 i que, en l'actualitat del segle XXI, no fa altra cosa que perjudicar a milers de famílies que volen ser tractades com a la resta d'Espanya i com a la majoria de la resta dels països del món.

Gràcies, senyor president. Senyores, senyors diputats.

El president

Té la paraula, en nom del Grup Parlamentari de Convergència i Unió, l'honorable senyor Antoni Fernández Teixidó per defensar l'esmena a la totalitat presentada per aquest grup. Senyor Fernández Teixidó, té la paraula.

(Veus de fons.)

I, ara, són quinze.

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president. Senyores i senyors diputats. Arriba un projecte de llei a la cambra, que hem estat esperant molt de temps –molt de temps–. De fet, arriba amb cinc anys de retard. Però arriba un projecte que, per a nosaltres és clarament insuficient, que en voldríem més, però, finalment arriba. Hi han modificacions que nosaltres entenem que són insuficients, però són substancials. Primera afirmació.

No cal que perdem el temps amb desqualificacions de discurs general. Arriba una iniciativa al Parlament, que esperàvem fa molt de temps, amb modificacions substancials, que nosaltres, doncs, les contemplem amb esperança, però és clarament insuficient. Primera afirmació.

Això m'obliga a explicar, si vostès ho volen atendre, l'evolució d'aquest clima. O sigui, aquí, què ha passat? Finalment, per què vostès estan tan orgullosos d'una reforma en profunditat de l'impost de successions i donacions? Socialistes i gent d'esquerra. Aquí, què ha passat? Jo tractaré d'explicar el que passat, naturalment, a parer meu.

A l'any 2000, diputades i diputats, el Govern de Convergència i Unió no estava per la supressió de l'impost, no ho estava. Jo recordo debats, en l'àmbit de la Comissió Econòmica d'aquell Govern, sobre la conveniència de reformar o no –alguns preferíem anar més enllà– l'impost de successions i donacions. Mai vam plantejar que això s'havia de modificar, mai. I jo, quan vaig pel país i se'm fa aquesta pregunta, sóc autocrític, dic: «Escolti'm, eren les coses com eren.»

Però, aquí, exactament, què ha anat passant? Doncs, senzill, que ha anat evolucionant, senzillament, la consciència de la ciutadania. Si vostès crec... *(Remor de veus.)* Senyores i senyors diputats, anem a veure si podem tenir un debat amb alguna innovació quant al contingut del debat. Aquí, el que ha variat substancialment, és la consciència de la ciutadania i, amb la consciència de la ciutadania, la consciència dels polítics i la consciència dels governs, el nostre d'abans, el seu d'ara.

Fa només set o vuit anys, per a un socialista –ja no diguem per a un comunista–, normalment constituït –normalment constituït–, parlar de la reforma de l'impost de successions i donacions era una heretgia; avui, vostès aplaudeixen entusiasmats una reforma de la que presumeix el Govern tripartit. Hem sentit el conseller Castells, dient: «Vet aquí, quina reforma tan important hem fet des del Govern tripartit. Ah, què es pensaven vostès! Vet aquí, la reforma tan important...» I nosaltres diem: «Déu n'hi do, Déu n'hi do, però en volem més.» I tractem de copsar el perquè no donem aquesta passa.

Però, anem a fer una primera anàlisi. Per què vostès han canviat? Perquè la societat ha canviat. Per què vostès han interioritzat la pressió de la societat, que no vol aquest impost? Perquè ho hem interioritzat tots. Per què vostès porten un projecte d'aquestes característiques? Perquè hem batallat a cos, cos a cos, des de l'oposició. O vostès... Sí, sí. O vostès creuen, per ventura, que, si aquesta part de l'hemicicle haguéssim restat callats en l'àmbit de la supressió, vostès haguessin portat, diuen entusiasmats «sí». (*Rialles.*) Doncs, benvinguts a les tesis dels que defensem «endavant, amb la supressió de l'impost». El que passa... Atenció, el que passa és que vostès han fet una mena, sap?, si vostès em permeten l'expressió, sap?, de petit *coitus interruptus*. (*Remor de veus.*) Sí. Això és el que vostès han fet, han fet exactament... Van anunciar... Ep! Van... No, home, vostès no s'espantin, això és una expressió clarament, escoltin, de doctrina social de l'Església, no es preocupin. (*Rialles.*) No es preocupin, no es molestin.

Vostès van venir aquí, amb una iniciativa política, Iniciativa per Catalunya la va retallar, doncs, vostès volien –socialistes i republicans– anar més enllà, ells els varen condicionar, vostès van plegar veles i ens presenten, avui, una iniciativa de la que es vanten, però no era aquella iniciativa a la que vostès volien arribar.

«Teixidó, on vols anar?» Vull anar al següent... (*Rialles.*) Sí, vull anar al següent. Vostès han hagut d'interioritzar, facin el discurs que facin, el següent, Zapatero *dixit*: «Bajar impuestos es de izquierdas.» Això és el que vostès interioritzen. El Govern socialista espanyol ha repetit fins a la sacietat «bajar impuestos es de izquierdas» i a fe de Déu que ha estat cert, suprimint l'impost de patrimoni, al que, per cert, tots

aquests que fustiguen tant els rics, vostès, callats; allà, callats i votant amb el Govern la reducció de l'impost de patrimoni.

Doncs, bé, baixar impostos mai ha estat d'esquerres, però vostès, finalment, han hagut d'interioritzar que baixar impostos era d'esquerres i, per això, ens porten una iniciativa d'aquestes característiques.

Però això té un problema, amigues i amics, diputades i diputats, la mala consciència. Què vol dir «la mala consciència»? Vostès presumeixen, aquí, davant de tothom de la reforma de l'impost, diuen: «Mirin vostès que lluny anem»

Fitxer 34

diu: «però ens queden algú als quals fustigarem: els rics.» I d'aquesta manera –si em permeten una expressió molt keynesiana– conjuren vostès els seus «animal spirits». Senzillament el que fan és... Sí, sí, a vostès això els sembla molt complicat, però és que és veritat. Vostès diuen: «hem arribat allà on mai cap dels diputats i cap de les diputades que està aquí, mai, mai, mai haurien volgut arribar.» Però ens pressionen d'aquesta manera i la consciència creix fins al clam que no ens queda més remei, ens la preguem [#], proposem nosaltres la reforma i després, compte, senyores i senyors diputats, a sobre presumim. Però, clar, la consciència socialista apareix subreptíciament i diu: «alguna cosa haureu de dir, no?» Diu: «Sí, farem que paguin els rics.» I es queden tan tranquils i, fins i tot, el conseller Castells, diu: «No, no, no. A veure qui s'atreveix a defensar els rics. No cal que defensem els rics, diputades i diputats, es defensen sols.» I no hi ha ni una sola iniciativa d'aquest grup parlamentari que tingui en ment defensar els rics. Però entrem al contingut..., anem a veure si això és veritat finalment. Anem a veure si això finalment és veritat. Vostès, el que ens diuen aquí és, diu: «Miri, vostès no estan preocupats per la recaptació. Nosaltres sí, i el que farem és gravar a tota aquesta gent que té molta i molta i molta fortuna» –ha dit el conseller Castells «els grans cabdals, les grans fortunes»– i d'aquesta manera mantenim en peu la recaptació per fer tot aquest llistat purament demagògic que

vostès diuen d'escoles, hospitals, etcètera. Molt bé. Però vostès saben perfectament – i alguna cosa d'aquestes ha dit el diputat Millo– que aquesta recaptació que vostès fixen en l'àmbit dels rics, no la tindran. No la tindran. No és veritat que vostès esperin recaptar això, perquè els rics tenen un instrument tan senzill –i tan legal– i tan legal com les societats patrimonials. I no hi haurà ningú que hagi [#] de recaptar. Però a vostès això, en definitiva, com que el que estan batallant és, entre l'opinió pública que en demana la supressió, l'oposició que els «apreta» per a la supressió, vostès pregunten i el 74 per cent de la ciutadania d'aquest país, iep!, vol la supressió. No la reforma, la supressió. Vostès han de venir aquí il·lustre diputat: «D'acord, hi accedim, hi accedim; són vostès molt pesats. Hi accedim. Però... » Ah, però!, «farem pagar els rics.» I això és senzillament mentida. Vostès no faran pagar els rics, perquè vostès no han aconseguit fer pagar els rics. Més enllà..., si vostès tenen sinceritat i honestedat intel·lectual –cosa que li agrada dir al conseller Castells–, hauran de reconèixer que tenien un magnífic instrument per fer pagar els rics: l'impost de patrimoni. Que, per cert, avui, la ministra Salgado, ja diu: «Segurament ens vàrem equivocar suprimint l'impost de patrimoni.» Ah, doncs. Ah, ahhh, ahhh! Doncs els vull sentir dir aquí, senyores i senyors diputats, que es van equivocar suprimint l'impost de patrimoni. Llavors ja els veurem fer la «pirueta» final: reformem l'impost de successions i donacions, volem rescatar l'impost de patrimoni, volem castigar els rics i aquí no se'ls creu ningú. Perquè no s'ho creuen vostès. Però encara més. Encara queda un element. Diu: «Bé, és veritat que potser, potser, potser els rics, en part, se n'escaparan.» Queda un grup de les classes mitjanes que seguiran pagant aquest impost. A pagar. Pregunta: «Ecoltin, vostès estan preocupats per aquest grup de gent?» Naturalment que sí, però estem preocupats per una cosa molt més important que aquesta, senyores i senyors diputats, a la qual vostès haurien d'ésser sensibles. No estem preocupats si finalment pagaran dos rics, tres o quatre. Estem preocupats perquè mentre hi ha greuge comparatiu amb les comunitats autònomes, aquest rics que vostès pensen que fustigaran deslocalitzen els seus patrimonis i marxen. I què recuperen?, què ens queda a casa,? Res. Què es deslocalitza, el patrimoni. Què es deslocalitza? La inversió. Què recaptem? Res. Però ha servit, això sí, per aparèixer en aquesta tribuna dient: «Ah, reformem l'impost, ens quedem tranquils, salvem la nostra

moral, tranquil·litzem la nostra consciència, pagaran els rics.» Doncs, no. No és veritat. I amb la història que pagaran els rics i després sortiran dades i dades i dades. Però si el que hem de veure és quants d'ells han pagat. Molt bé. Encara més, diu: «Home, això ho aconseguirem harmonitzant totes les fiscalitats de totes les comunitats autònomes.» Una altra mentida, que això han estat incapaços, vostès, durant aquests anys d'aconseguir-ho.

Nosaltres diem: «En una situació de crisi, no seria raonable que aquests diners els dediquéssim directament al consum per part dels inversors? Els dediquéssim al consum per part dels ciutadans? No seria molt més útil per combatre la crisi?» És a dir, que a part d'arguments de justícia, a part d'arguments de recaptació, a part d'arguments d'oportunitat, hi ha un argument de fons importantíssim: que no té sentit que aquest impost encara persegueixi les economies d'aquest país, quan el podem utilitzar justament amb qualitat d'inversió i en qualitat de consum. «I, do? I com hem de fe front a tota la despesa que tenim?» Els cou i els dol. Continguin la despesa pública i aprimin l'Administració. Això és el que han de fer. Ja ho volen fer, perquè això també hem avançat en aquest terreny. També els tenim convertits en aquest terreny. Ja saben que han de contenir la despesa pública. Ja saben que han de reduir l'Administració. Ja saben que l'han d'aprimar. Ja saben que han d'acabar amb tanta burocràcia. Això, vostès, ho saben tots. Però dol! Dol tant com haver acceptat que vostès finalment han d'aparèixer aquí, davant de l'opinió pública catalana, davant de tot el pensament d'esquerrers d'aquest país dient: «Vols dir que som progressistes?» (*Remor de fons.*) Això és el que vostès s'han de preguntar, senyores i senyors diputats, i com dol! Jo preferiria tenir els socialistes i la gent d'esquerra pujada a aquesta tribuna dient: «Són vostès uns conservadors i són vostès de dretes perquè volen la supressió de l'impost.» Ho diuen, però ho diuen amb la boca petita. Perquè el senyor Castells, el que ha dit: «Quasi, quasi, quasi l'hem suprimit.» En què quedem? Som conservadors i volem la supressió o vostès pràcticament el suprimeixen i són progressistes? Retòrica! Retòrica de lluita de classes del segle XIX –del segle XIX–, Ferran. Vaig acabant, senyor president.

Per què vostès volen que nosaltres expliquem aquí clarament el perquè de la supressió? Ben senzill. Tenim l'oportunitat, anem als dos arguments que vostès han

emprat en el debat habitualment. Diu: «Home, tenim l'oportunitat ara d'estar assimilats als països europeus.» El 40 per cent dels països europeus, els concepte que vostès acaben –ara, ara, ara; ara i amb la llei anterior, eh?, amb la del mes desembre– de reformar, no paguen impost. El 40 per cent.

Però jo voldria dir una cosa més als Socialistes catalans. Sigui vostès innovadors. Tenen l'oportunitat per aparèixer com un dels països que reforma aquest impost de manera substantiva fins al 99,99 per cent. Per què volen ser els últims? Siguem els primers. Els primers de la darrera tongada, perquè els altres fa temps que ballen. Segon argument, que jo crec que val la pena que vostès també el tinguin en compte. Diu: «Home, si veritablement nosaltres fem aquesta rebaixa tan gran, el greuge comparatiu no existeix.» No és veritat. El diputat Millo ha ensenyat mapes. Aquests mapes són discutibles o no. Però vostès saben perfectament que mentre que hi hagin comunitats autònomes que, justament a Espanya, tenen pràcticament tancat –tancat– la «guixeta» per a l'impost de successions i donacions, aquí estem en igualtat de condicions ben desfavorable.

Acabo dient el següent. Hi ha un element molt important que vostès amaguen sistemàticament quan presenten la reforma d'aquest import. La gent els escolta, tenen bona voluntat i diuen, doncs: «El que ens acaben de prometre és de caràcter immediat.» A no. El que ha dit el conseller Castells entrarà en vigor, en el seu conjunt, l'1 de juliol del 2011 i d'aquí allà plourà mot per a moltes famílies catalanes. D'aquí allà plourà mot per a moltes famílies catalanes.

Acabo, senyor president –si vostès m'ho permeten–, explicant una brevíssima anècdota, brevíssima anècdota de les moltes que he viscut en aquests darrers mesos combatent a favor de la supressió de l'impost. Turó de la Peira. Cap ric. Gent senzilla, Gent gran, a més. Abarrotat i vam estar parlant, d'escolta, de l'impost, etcètera. Massivament, aquella gent, instintivament, aquella gent, sabent el que passava a Espanya, veient el que hi havia, ens deia: «Escolta'm, aguanteu amb el tema de la supressió, eh? Diu: «Escolti» –jo li vaig dir– «si la majoria de vostès – si la majoria de vostès– no s'han de preocupar, per l'impost. Resposta elemental, de gent senzill però que pensa. «Sí, nosaltres no; però gent que coneixem i fills que tenim, evidentment

que es podran encara trobar amb aquesta situació. Vostès que poden, acabin directament amb aquest impost.»

I acabo, president, dient senzillament el que els vaig dir a aquella gent: «No pateixin. El dia... –avui és dia 10?– tindrem un debat al Parlament de Catalunya. Els partits que donen suport al tripartit faran una reforma, que el avanço que està ben feta –que és un punt significatiu–, però és clarament insuficient –clarament insuficient–. Però vostès no es preocupin. Perquè si veritablement el poble de Catalunya vol, hi haurà un partit que anirà, justament amb un programa que dirà: «Supressió de l'impost amb caràcter immediat.» I aquelles persones... «Supressió de l'impost...»

El president

Senyor diputat, acabi.

El Sr. Fernández Teixidó

...amb caràcter immediat.» Acabo, president. I totes aquelles persones que estiguin preocupades, al nivell que sigui, per si és mig any, per si arriben a l'1 de juliol, per si se'ls ha mort un familiar, per si se'ls ha mort durant el 2010, podran dir tranquils, «Aquest import desapareixerà.» Clar que això no depèn només de nosaltres. Depèn del poble de Catalunya. Però jo els vaig prometre una cosa a la gent del...

El president

Senyor Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

Turó de la Peira. Tornarem –tornarem– a celebrar que aquest impost ha desaparegut d'una manera definitiva de la vida econòmica de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores i senyors diputats.

(Aplaudiments.)

El president

Per al torn en contra, té la paraula l'il·lustre senyor Antoni Comín, en nom del Grup Parlamentari Socialistes - Ciutadans pel Canvi.

(Remor de veus.) (Veus de fons.)

El Sr. Comín Oliveres

Gràcies, senyor president, senyor Teixidó, senyor Millo. Jo intentaré fer al contrari que vostès i és marxar de la demagògia –marxar de la demagògia–, marxar d'aquesta mena de debat ideològic que vostès sí que fan constantment i intentar dir dades certes, fredes i objectives que desmentiran una per una –una per una– *(Pausa i veus de fons.)* Deia, desmentiran una per una totes les falsedats que vostès s'han dedicat a dir impunement en aquesta tribuna. *(Veus de fons.)*

Escolti, senyor Teixidó, jo avui, sincerament, tinc la sensació que arribem a com al penúltim acte, eh?, d'una llarga obra, que vostè i jo hem hagut d'escenificar durant molts debats, al llarg d'aquesta legislatura. El que passa és que no tinc clar, de veritat, si estem davant del gènere del drama o de la comèdia. Perquè a vegades em vénen ganes de plorar sentir el que vostès diuen i d'altres vegades penso que les raons que vostès posen sobre la taula són per riure, senyor diputat. Són per riure.

Escolti, durant aquest temps, durant aquesta llarga obra –encara quedarà l'acte final que serà el dia que aprovarem aquesta reforma–, hem descobert unes quantes coses de vostè i de vostès. Dels senyors de Convergència hem descobert, d'entrada, que els seus principis tenen una caducitat bastant curteta. Ja saben a què em refereixo. Em refereixo que un nacionalista conservador normalment constituït –com diria vostè, eh?–, el senyor Homs, conseller d'Economia quan el senyor Mas era conseller en cap, va dir l'any 2003 que no suprimir aquest impost no era una qüestió de recaptació, sinó que era una qüestió de principis. Sí, sí vostè ja n'ha parlat d'això, senyor Teixidó. Però és que el que voldria que li quedi clar a tota la gent que ens està escoltant és que els principis de Convergència se'n vana anar quan se'n va anar el senyor Homs. Se'n van anar junts. I que vostès tenen uns principis que duren sis anys. La qual cosa em sembla preocupant –preocupant.

Però és que, a més, hem descobert més coses. I que no se m'enfadi ningú. Però hem descobert que en aquell grup parlamentari i en aquest grup parlamentari –i perdoni'm que també faci unes notes ideològiques, al principi de la meva intervenció– hi ha diputats, escolti, que són perfectament capaços de contradir de manera flagrant les

seves arrels ideològiques sense cap mena de vergonya, perquè vostès saben molt bé, senyors democristians de Convergència i del PP, que els pares de la democràcia cristiana moderna consideraven que la funció social de la propietat era sagrada. Sagrada. I saben perfectament vostès que l'impost de successions i donacions és la manera més clara, efectiva i concreta –n'hi ha moltes d'altres– de garantir la funció social de la propietat. Per tant, escolti, plogui o nevi – plogui o nevi–, vostès – simplement ho constato– no tenen cap mena de problema a saltar-se a la torera, no els nostres principis, els de vostès. Tenim, en aquest cantó de l'hemicicle, un problema de principis. Però

Fitxer 35

...escolti'm, però jo no vull seguir per aquest camí, perquè si no vostès em diran que jo faig un debat ideològic, i que aquí no hem vingut a fer debats ideològics, i que ens hem de dedicar a les coses concretes. Molt bé, anem a les coses concretes. I vostès podrien pensar: «Però és clar, coses concretes, què més podem dir? Ja ho hem dit tot, portem vuit debats sobre aquesta qüestió, si no em descompto. Nou, avui és el novè.» Nou debats sobre l'impost de successions. Sembla que tots hem dit fins a l'extenuació les nostres raons, els nostres arguments; doncs no. Avui, finalment, els catalans i les catalanes podran entendre meridiana, clara, transparent com l'aigua quina és la diferència entre vostès i nosaltres. Mai s'haurà entès tan bé, quina és la diferència entre vostès i nosaltres. I estic pletòric, per dir-ho d'alguna manera (*veus de fons*) que avui arribi finalment el debat i quedi definitivament aclarida, la diferència entre vostès i nosaltres. Intento cridar, senyor Turull, just un decibel menys que el senyor Teixidó; just un decibel menys. Escolti. Resum de la reforma. Resum de la reforma. Nosaltres sabem que proposem una reforma dràstica que permeti tres coses –vostès normalment se'n deixen una–: eliminar l'impost a les classes mitjanes; les classes mitjanes - baixes pràcticament ja no el pagaven. En tot cas, eliminar-lo a les mitges i mitjanes - baixes. Reduir-lo, és veritat, substancialment a les classes mitjanes - altes. Amb això ens col·loquem al que és normal als països centrals de la Unió

Europea. Triï els colors del mapa d'Europa d'una manera diferent, senyor Millo, si us plau. Està penjat a totes les webs, a la web del departament, com funciona l'impost a França, a Holanda, i ara tots els que ens estan escoltant poden anar al departament i comparar. I no em posi coloraines en un mapa, perquè fa riure. I d'això li parlo quan li parlo de comèdia. Fa riure. Però és que, a més a més de reformar-lo, rebaixar-lo a les classes mitjanes - altes i suprimir-lo per les classes mitjanes i mitjanes - baixes, volem preservar l'impost perquè preservant l'impost, senyor Teixidó, senyor Millo, salvem un 40 per cent de la recaptació, que són quatre-cents milions d'euros. Quatre-cents milions d'euros. Que ja sé que a vostè quatre-cents milions d'euros li són igual. A més, és que té raó vostè; nosaltres apliquem progressivament l'impost, i fins l'u de juliol del 2011 no serà efectiva en la seva totalitat, la rebaixa, per precisament poder preservar part de la recaptació. L'any 2010 preservarem un 80 per cent de la recaptació, i contents que n'estem; l'any 2011 preservarem un 45 per cent de la recaptació; i al final de la reforma, l'u de gener de 2011 preservarem el 45, i l'u de juliol del 2011 hauréu preservat el 40 i aquí ens quedarem. Per tant, estem salvant recaptació per poder fer polítiques, senyor Teixidó, de les quals, per cert, també es beneficien, se suposa, els que pagaran l'impost.

Però escolti, deixin-me que anem una mica al detall, perquè jo crec que encara que pugui semblar una mica laboriós, és important que quedi demostrat, com qui fa una demostració científica, senyor Teixidó. Jo espero que vostès, en nom de la honestedat intel·lectual ho admetin, que vostès avui han dit moltes falsedats des d'aquesta tribuna. Vostès han dit, i ho saben, vostès han dit, i ho saben, moltes falsedats. I no passa res. A la millor per a vostès això forma part del joc de la política. Però jo els hi vinc a desmuntar, perquè és la meva obligació. Escolti, l'any 2008 van declarar l'impost 88.000 persones, o sigui, 88.000 persones que van rebre una herència. Sabem que l'impost el declara tothom, tant si li toca pagar com si no. I d'aquestes 88.000, el 95 per cent van declarar herències inferiors als 275.000 euros. Molt bé. Ja ho ha dit el conseller, fins ara un 56 per cent d'aquests declarants declarava però no li tocava pagar res; a partir d'ara serà un 94 per cent d'aquests declarants que no haurà de pagar res. És a dir, només hauran de pagar el 6 per cent que són els grans patrimonis. Dit d'una altra manera, vostè diu: «Milers de famílies catalanes hauran de

seguir pagant l'impost.» Escolti, fins ara pagaven l'impost 88.000 persones; vostè ha dit: «Milers de famílies catalanes hauran de seguir pagant l'impost.» Fins ara, dels 88.000 declarants –diguem les dades a poc a poc perquè quedin ben memoritzades–, 38.000 persones l'havien de pagar. Ara, dels 88.000 declarants, només 5.000 persones... Dels 88.000 declarants que presumptament pot seguir havent-hi en l'impost de successions... És a dir, posem que en el futur es manté un ritme d'herències similar, 88.000 persones. Només 5.000, 5.000 hauran de seguir pagant aquest impost.

I anem al moll de la qüestió. Posem exemples concrets. Un exemple, comencem pels cònjuges. Es mor el marit. La dona hereta un milió d'euros, posem per cas. Abans de la reforma, hagués pagat 102.000 euros. Després de la reforma, no pagarà res. Posem un exemple. No pagarà res. Ara vaig, senyora Pajares. Es mor el marit; un altre exemple. La dona hereta un milió tres-cents mil euros. Abans de la reforma, què pagava? Abans de la reforma pagava 189.000 euros. Després de la reforma, què passa? Pagarà 14.500 euros. Quina és la diferència entre vostès i nosaltres, senyor Teixidó, senyor Millo? Està claríssima. Nosaltres diem: quan un cònjuge hereti, quan un cònjuge... (*Veus de fons.*) Efectivament, senyor [#], 14.000 euros. Quan un cònjuge hereti un milió tres-cents mil euros, nosaltres diem (*Veus de fons.*)

El president

Senyor Nadal, si us plau. (*Veus de fons.*) Senyor Nadal. Endavant, senyor Comín.

El Sr. Comín Oliveres

La diferència entre vostès i nosaltres, que jo vull que quedi molt clara, és que quan nosaltres ens trobem amb una dona, un marit, que hereta un milió tres-cents mil euros, diem: que pagui 14.500 euros. 14.500 euros. I vostès sap què diuen? Que no pagui res de res de res! Aquesta és la diferència entre vostès i nosaltres. Queda clara, queda clara.

Anem a un altre exemple dels fills. Un fill que hereta 775.000 euros. Abans de la reforma, 775.000 euros. Abans de la reforma hauria pagat 43.000 euros. Després de la reforma, no pagarà res. Posem un altre exemple: un fill que hereta un milió d'euros.

Abans de la reforma, hauria pagat 102.000 euros. Després de la reforma, en pagarà 10.000. Quina és la diferència entre vostès i nosaltres? Que nosaltres diem que quan un fill a Catalunya hereta un milió d'euros, ens sembla de justícia que pagui 10.000 euros en concepte de l'impost de successions. I vostès ens diuen que no pagui res de res de res.

I anem als rics, anem als rics, perquè em sembla que ja n'hi ha prou que vostès puguin fer córrer impunement rumors durant anys i anys i anys, des d'aquesta tribuna i des dels mitjans de comunicació. Escolti, els rics... Escolti, els rics a Catalunya paguen, entre altres coses... Si els rics no paguessin, vostès no tindrien problema amb aquesta reforma. Vostès ja no demanarien la supressió. Vostès precisament demanen la supressió completa de l'impost, perquè abans de la reforma els rics pagaven, i després de la reforma només els rics hauran de seguir pagant. I és per això que a vostès no els agrada la nostra reforma: perquè no volen que els rics hagin de seguir pagant, perquè si no no tindria cap lògica, senyor Teixidó, senyor Millo. La seva posició cap lògica, no tindria. Si els rics no paguessin, ja estaria, vostès no tindrien problema. Els rics paguen, aquest deu ser el seu problema. I els hi vaig a demostrar. Què ens diuen les dades? Honestedat intel·lectual, si us plau, senyors diputats; honestedat intel·lectual els demano. Són dades públiques. Estan a la web del departament d'Economia i Finances, hi pot accedir qui vulgui en el moment que vulgui, tots els ciutadans. Anem als cònjuges. Any 2008: va haver-hi 79 cònjuges que van heretar entre un i dos milions d'euros. 79 cònjuges, majoritàriament dones, van heretar entre un i dos milions d'euros. Va haver-hi 17 cònjuges que van heretar entre 2 i 5 milions d'euros... Veig que els fa molta gràcia. Va haver-hi 10 cònjuges que van heretar més de 5 milions d'euros. Escolti, tots aquests hereus, tots aquests cònjuges, van pagar l'impost de successions. Els rics no paguen, senyor Teixidó? Un cònjuge que hereta entre 1 i 2 milions d'euros, que és classe mitjana? No és ric? I un cònjuge, els 17 cònjuges que van heretar més de 2 milions d'euros, són classe mitjana? Mitjana - baixa, potser, senyor Teixidó? No són rics, heretant més de 5 milions d'euros? No és ser ric? I no van pagar? És que són falses, les dades que ens dona l'Agència Tributària de Catalunya? O són certes? Van pagar 10 persones per un patrimoni de més de 5 milions d'euros, sí o no? Contesti'm, sí o no? Sí. Els rics paguen, senyor

Teixidó. I vostè ha dit que no. Vostè ha mentit des d'aquesta tribuna. I vostè també, senyor Millo. (*Veus de fons.*) Sí, senyor Millo, sí, senyor Millo. Escolti, i què diem, nosaltres? Nosaltres el que diem és que aquesta gent, després de la reforma, segueixi pagant. Escolti, no tenim res en contra d'aquesta gent; res en contra. L'únic que diem: els qui tenen la fortuna d'heretar grans fortunes, eh?, que paguin una mica. Els qui tenen la fortuna d'heretar grans fortunes –ningú tria la família en què ha nascut–, que paguin una mica.

Vaig a les dades dels fills, perquè quedi com més reblat, el clau, el clau que està desmuntant la seva mentida. I perdonin que m'expressi amb aquests termes, però com que ho estic demostrant, tinc legitimitat per dir el que estic dient. Fills. L'any 2008 va haver-hi 637 fills que van rebre herències entre mig milió i un milió d'euros. 637. I van pagar tots. Perquè això són els declarants. Jo no sé quants fills rics van defraudar l'Agència Tributària de Catalunya. Jo sé quants fills rics no van defraudar. I 637, senyor Teixidó, van pagar, van rebre herències entre mig milió i un milió d'euros. I 247 fills van heretar entre 1 i 2 milions d'euros, i van pagar l'impost. I 96 fills van heretar entre 2 i 5 milions d'euros, i van pagar l'impost. I 29 fills van heretar més de 5 milions d'euros, i van pagar l'impost. I sap quina és la diferència entre nosaltres i vostès? Que nosaltres diem: tots aquests fills, que hereten més de mig milió d'euros, més d'un milió d'euros, més de 2 milions d'euros, més de 5 milions d'euros, han de pagar quelcom. Molt menys. Per exemple, els que hereten entre mig i un milió d'euros, passaran de pagar 96.000 de mitjana a 19.000. pagaran menys. Però volem que segueixin pagant quelcom. O els que hereten entre 1 i 2 milions d'euros, passaran de pagar 197 a 92.000 euros. 197.000, abans, 92.000 euros després. Per tant, senyor Teixidó, senyor Millo, la diferència entre vostès... No cal posar-hi grans paraules, fer comparacions amb Europa. Fredes dades objectives de l'Agència Tributària de Catalunya. Vostès consideren que tota aquesta gent que fins ara pagava i després de la reforma pagarà menys però seguirà pagant no hauria de pagar res de res de res de res. Això és el que vostès li estan demanant als ciutadans i ciutadanes de Catalunya: que tots els fills que hereten més d'un, més de 2, més de 5 milions d'euros, no paguin ni un duro. I vostès, amb la seva proposta, l'únic que estan és defensant els interessos legítims d'aquestes persones. Però nosaltres defensem uns altres interessos que ens semblen prioritaris,

que és els interessos del conjunt dels ciutadans d'aquest país, no de la gent que té la fortuna d'heretar dos, o un, o més de cinc milions d'euros. Que paguen, i que seguiran pagant. I és per això, i repeteixo, és únicament i exclusivament perquè els rics paguen. I seguiran pagant, per la qual cosa vostès demanen la supressió completa de l'impost. Perquè, repeteixo, si no, no tindria absolutament cap lògica el que vostès estan demanant.

Tenia moltes més coses per dir, senyor Teixidó, em queden tres minuts. Mirin, la veritat és que no em resisteixo a tornar a llegir, perquè és que crec que mai tan ben adequada com avui la frase d'Obama que els vaig llegir l'últim dia. Recordin, sí, senyor Teixidó, sí, recordin. El debat entre els republicans i els demòcrates es plantejava pràcticament en uns termes idèntics amb relació a la reforma de l'impost de successions, el debat entre els republicans i els demòcrates es plantejava en uns termes pràcticament idèntics als termes que s'està plantejant aquí. Els republicans demanaven la supressió completa per a tothom, incloses les grans fortunes, i els demòcrates volien una reducció dràstica que deixés les classes mitjanes fora, però mantenir l'impost per a les grans fortunes. I els hi vaig llegir, però els hi torno a llegir, perquè crec que mai tan ben..., mai tan oportú com avui, escolti, senyor Teixidó. No, no, no ric. Obama: «Si els republicans volen plantejar la seva rebaixa Paris Hilton per utilitzar-la després en la seva campanya electoral, que ho facin.» Paraules d'Obama. I acaba: «Perquè no se m'ocorre una manera millor de deixar clara la diferència entre les seves prioritats i les nostres.» Doncs això, senyors diputats. No se m'ocorre una manera millor de deixar clara la diferència entre les prioritats de vostès, de vostès, de vostès, que és que cinc mil famílies que tenen grans patrimonis a Catalunya deixin de pagar, i les prioritats d'aquest altre cantó de l'hemicicle, que d'entrada volem salvar de la recaptació quatre-cents milions d'euros, perquè amb quatre-cents milions d'euros, senyors diputats, saben vostès perfectament que es poden fer moltíssimes coses.

Hi han altres mesures de la llei que des del Grup Socialista celebrem, les ha explicat detalladament el conseller: afavorir les herències de pares a fills per a la creació de noves empreses, estendre, podríem dir, la figura de l'encarregat de tota la vida, la reducció que ara hi ha per familiars quan es tracta d'una empresa...

Fitxer 36

...etcètera. No hi entro. Mirin, senyors diputats de la dreta, jo entenc que per vostès la igualtat d'oportunitats és només una paraula bonica, deu ser un concepte retòric, però no se la creuen –no se la creuen–, no se la prenen seriosament, i els fets parlen, els fets parlen sobrerament.

Això de la igualtat d'oportunitats, sap vostè, és molt complicat i la gent no tria la família en la qual neix –la gent no tria la família en la qual neix– i l'Estat, en un estat social, en una democràcia madura, té l'obligació de garantir la igualtat d'oportunitats. Vostès l'únic que poden és omplir-se la boca amb tota aquella gent que saben que defrauda, doncs, treballin perquè no defraudin tant en comptes de treballar perquè defraudin segons quins, treballin perquè no defraudin tant els que ara vostès constaten, com si en tinguessin experiència directa, que estan defraudant. (*Remor de veus.*) Ajudin-nos que igual que aquests rics que els he explicat jo –aquests rics que els he explicat jo– que van pagar l'any 2008 paguin, que tots els altres rics que també haurien de pagar segueixin pagant.

Senyor diputat, senyors diputats, senyor Teixidó, senyor Millo, senyors de la dreta, escoltin, que els que tenen la fortuna d'heretar grans fortunes contribueixin una mica; és la gran diferència entre nosaltres i vostès. Vostès no volen que aquesta gent contribueixi gens ni mica, nosaltres els demanem una petita contribució, perquè, entre altres coses, senyors diputats, una política fiscal progressista –una política fiscal progressista– vol dir... (*sona el senyal acústic que indica que s'ha acabat el temps d'intervenció*) –acabo, senyor president– disposar d'allò que cal per garantir uns serveis públics de qualitat, uns serveis públics que garanteixin la justícia social, i a més en un temps de crisi com aquest. I el que no es pot fer, ja els ho vaig dir l'altre dia, és fer veure que un vol tenir els serveis públics de Dinamarca i a l'hora de la veritat demanar rebaixes fiscals per tenir el sistema fiscal d'Estats Units, per dir-ho suaument.

I gràcies, senyor president.

El vicepresident segon

Per exercir el torn de rèplica, senyor Millo. Els demanaria, senyores diputades, senyors diputats, que ja sé que portem unes hores aquí, però que tinguéssim aquest darrer punt de l'ordre del dia amb una certa tranquil·litat i que els oradors poguessin expressar-se lliurement.

Gràcies.

El Sr. Millor i Rocher

Gràcies, senyor president. Breument. El diputat Comín, com que se sent incòmode, se sent incòmode perquè hem posat de manifest les seves òbvies contradiccions en els debats que hem tingut durant els darrers tres anys, ha sortit aquí a escridassar-nos i ha sortit a fer dues coses que ens semblen molt poc honorables i molt poc pròpies d'un diputat que vulgui, doncs, mantenir la seva honorabilitat, no?, que ha sigut acusar-nos de mentiders... (*remor de veus*) Escolti, vostè ha sortit aquí a acusar-nos de...

El vicepresident segon

Si us plau...

El Sr. Millo i Rocher

...mentiders, sí o no? Això li sembla honorable? (*Pausa.*) Doncs, s'ho quedi vostè – s'ho quedi vostè–, nosaltres no fem això. No, nosaltres podem acusar-los que s'equivoquen, podem dir-los que no expliquen les coses ben bé com són, que confonen –que confonen– l'opinió pública, que diuen avui una cosa i abans una altra i demà passat el contrari, però tot això entra dintre de la legitimitat del debat democràtic i respectuós. Vostè surt aquí i ens acusa de mentiders i fa una cosa pitjor encara –fa una cosa pitjor encara–, que donem cobertura als que defrauden. I això jo inclús li demanaria que ho retiri, això, perquè això no ho ha dit..., primer, perquè no ho ha dit ningú i segon, perquè és fals, això sí que és fals. I ara si jo li digués a vostè que és mentider, vostè s'enfadaria. Però és que això és fals. És a dir, hi ha una llei estatal que empara qualsevol espanyol que dintre del territori espanyol decideixi on dimonis

vol residir i on dimonis vol tenir els seus immobles, i la llei li permet, absolutament dintre de la legalitat, com vol tributar en l'àmbit de l'impost de successions i donacions. La llei ho permet, sí, li ho permet, i li permet comprar-se demà amb els diners seus un pis a Madrid i en vida regalar-l'hi al seu fill que viu a Mataró. I aquell pis, l'impost de successions el pagarà, perquè l'origen és a Madrid, en funció de l'impost que hi ha a la Comunitat Autònoma de Madrid. I després el seu fill, que viu a Mataró, agafarà el pis i se'l vendrà i ja tindrà els diners, i no pagarà l'impost d'aquí. Això és defraudar? Això no és defraudar, això és conseqüència del desgavell –del desgavell– que tenim. *(Remor de veus.)* Això no és defraudar, no, no, no. I un ciutadà català...

El president

Si us plau...

El Sr. Millo i Rocher

...pot decidir anar-se'n a viure on vulgui i a partir dels cinc anys que està residint en aquell lloc, dic residir, no dic apuntar-se allà, eh?, dic residir, i a partir d'aquell moment tributarà en funció de la legislació aplicable en aquella comunitat autònoma. I això està dintre de la legalitat vigent i no es pot dir que sigui defraudar[#].

Nosaltres el que diem és que volem que això deixi de passar, i això passa per culpa seva, a veure si ho entén d'una vegada, passa per culpa seva, perquè el que volem és homogeneïtzar i tenir la mateixa pressió fiscal que tenen a la resta de comunitats autònomes espanyoles, que la tenen millor que la nostra. I vostè el que vol és que la gent pagui per conceptes que ja paguen en altres figures impositives. I nosaltres estem en contra d'aquesta figura impositiva, i això no vol dir que els rics no paguin, no, no, aquí ha de pagar tothom, el que passa és que vostè sap perfectament que per la via de les societats patrimonials hi han patrimonis que amb imports econòmics superiors als que finalment acaben pagant si no són per aquesta via hi han ciutadans catalans que legalment no paguen. I aquests sí que són rics segurament i estan dintre de la llei. I vostè això no ho entén? –vostè això no ho entén? Home, no vingui aquí a dir coses que o són certes.

Miri, hi ha una prova que és la prova del [#]nou, i això no cal ni que se'l creguin a vostè ni que em creguin a mi: centenars de milers de famílies catalanes seguiran pagant l'impost de successions –seguiran pagant l'impost de successions. Sí, sí, perquè no viuen als Estats Units, vostè que parla tant del senyor Obama, escolti, als Estats Units, 2 milions i mig d'euros d'extinció, eh?, escolti. Per tant, com que seguiran pagant a partir de demà i demà passat i l'altre, tots i cadascun d'aquests familiars que viuran situacions doloroses i que [#]...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...pagar, es recordaran de vostè i diran: «Aquell diputat Comín que deia que no pagaríem...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...perquè som rics, com és que ens toca pagar?» Quan faci aquests números, tregui 500.000 euros de la «vivenda» primera, que vostè els posa...

El president

Senyor diputat...

El Sr. Millo i Rocher

...a dintre i parli de base imposable, no parli de patrimoni, que està ocultant la veritat, jo no l'acuso de mentider...

El president

Senyor diputat, que no em sent?

El Sr. Millo i Rocher

...digui les coses pel seu nom, que no és el que està fent.

Gràcies, senyor president.

El president

Senyor Fernández Teixidó...

El Sr. Fernández Teixidó

Senyor president, senyores i senyors diputats, amb brevetat. Comín, fa anys que ens coneixem i jo sé que..., i el conec bé, i sé que el que vostè primer farà aquí és demanar excuses per haver acusat l'oposició de mentiders. (*Remor de veus.*) És el primer que farà, acostuma a ser un home elegant i no crec que traeixi el seu esperit. Demanarà excuses per això, si vostè és tan amable, li ho prego, i demanarà excuses perquè veritablement ha dit que d'alguna manera s'encobria aquells que defraudaven, Comín. I això és greu dir-ho i vostè pot dir el que vulgui durant el debat, ningú l'acusa de res, però aquest tipus d'actituds, home, si les podem allunyar de la vida política, Comín, millor que millor. Sé que vostè ho farà.

Segona qüestió: reflexioni un instant, senyor Comín, com ha començat vostè la seva intervenció? Fixi's bé, quan jo plantejo aquí l'autocrítica perquè el nostre Govern va estar en condicions de tenir la posició que va tenir i no va anar més enllà, i ho faig de sortida, de manera transparent, vostè acusa el conseller Homs d'haver canviat de principis. Home, la veritat... (*veus de fons*), sí, sí, no, no, no, vostè diu: «Miri el que pensaven vostès el 2003 i miri el que pensen vostès ara», però, escoltin, com poden tenir el valor, Comín, de venir aquí a dir que nosaltres hem canviat de principis quan vostès fa només –només– mesos es resistien al tipus de reforma que vostès ens plantejaven? Però com poden venir a dir aquí que nosaltres abandonem els principis quan vostès estan morts, literalment morts de vergonya pel tipus de reforma que estan plantejant davant dels treballadors i d'aquella gent que els vota? (*Remor de veus.*) Com poden vostès plantejar això? O sigui, que vostès justament vénen aquí i en lloc d'entrar al moll de l'os de la meva intervenció, que jo no li entrat en cap altra cosa que en el moll de la intervenció, què vénen a dir? Ens vénen a donar lliçons de principis. Vostè és un antic, m'entén Comín, és un antic que segueix enganxat de les idees..., fixi's vostè, vostè deu ser, em sembla que ho és, senyor Comín, és un catòlic, oi que

sí? *(Pausa.)* Bé, vostè a més dóna lliçons als diputats d'Unió Democràtica de com són, doncs, si vostè és tan amable, es llegeix les darreres encíclics de Benet XVI... Ho ha fet? Doncs, no trobarà cap argument en defensa del que vostè està plantejant, el llegeix molt malament vostè a Benet XVI, però molt malament.

Deixi'm que li digui una altra cosa: falsedats –falsedats–, contesti'm «sí» o «no» a les següents preguntes: u, abaixar els impostos és d'esquerres?, no ho ha dit l'Obama, però ho ha dit en Zapatero. Sí o no? *(Veus de fons.)* No, no, depèn de quins no, patrimoni –patrimoni–, senyores i senyors diputats. «Depèn de quins», patrimoni.

El president

Si van fent diàleg, s'esgota el temps.

El Sr. Fernández Teixidó

Patrimoni, «depèn de quins». Dos...

El president

Senyores i senyors diputats... Senyor Teixidó, se li ha acabat el temps, per tant, hauria d'acabar. Tranquil, senyor Comín, que té la paraula. Però acabi ja, i la resta de diputats, si us plau, deixin-lo acabar.

El sr. Fernández Teixidó

Acabo jo dient una sola cosa més, senyor president, que és la següent: vostè ha dit que avui interpretàvem el penúltim acte del drama de l'impost de successions i donacions; no és veritat, és l'antepenúltim, el penúltim serà quan vostès acabaran aprovant aquesta reforma i el darrer acte, i per sempre, serà quan el proper Govern de Convergència i Unió suprimeixi definitivament aquest impost.

(Remor de veus.)

El president

Senyor Comín, té la paraula.

El Sr. Comín Oliveres

Breument. Senyor diputat, senyor Teixidó, em pensava que vostè, per l'oportunitat que hem tingut de tractar-nos, em coneixia una mica millor, em dol, constato que no em coneix prou. Perquè, escolti, jo crec que aquí els únics que s'han de disculpar són vostès per no retirar el que han dit i després jo he demostrat que era fals. Jo no dic que ho hagin fet intencionadament, jo l'únic que dic és que vostès han mentit, probablement sense ser-ne conscients, valguem Déu, fer judicis d'intencions, això és l'especialitat de vostès, els judicis d'intencions és la seva especialitat.

Jo he descrit fets i he descrit que les coses que vostè..., i diuen..., escolti, quan vostè diu que els rics no paguen i jo li explico que hi ha més de mil fills, més de mil fills a Catalunya que hereten més mig milió d'euros d'herència, vostè està faltant a la veritat, i quan el senyor Millo a la segona intervenció diu que centenars de milers de famílies seguiran pagant, i jo li he demostrat que després de la reforma, a partir del juliol del 2011, només cinc mil famílies –cinc mil famílies– seguiran pagant, vostè està faltant a la veritat. Perquè centenars de milers no són cinc mil. I vostès si fossin honorables, senyors diputats, si fossin honorables, el que haurien d'haver fet és ,davant de l'objectivíssima refutació de les seves reflexions, retirar i reconèixer que havien parlat amb lleugeresa i que quan han dit que els rics no paguen, faltaven a la veritat. I quan han dit que centenars de milers de famílies seguiran pagant l'impost, faltaven a la veritat. Vostès avui han fet un festival de falsedats, senyors diputats (*remor de veus*), un festival. És que em ratifico –em ratifico– en tot el que he dit abans.

El president

Intentem, si us plau, tots plegats tornar agafar el to adequat. Senyor Comín, vostè primer i la resta de diputats i diputades.

El Sr. Comín Oliveres

Té raó, senyor president.

La presidenta

Si us plau.

El Sr. Comín Oliveres

Jo no crec que sigui gens interessant, a més, seguir insistint a demostrar el que ja està demostrat. Crec que el que interessa als ciutadans de Catalunya és saber que aquí hi ha una gent que vol que quan els fills i les dones hereten més d'1 milió d'euros no paguin res i n'hi ha uns altres que creiem que han de seguir pagant una mica, que aquesta és la diferència principal que ens separa.

Dit això, senyor Millo, escolti, vostè sap que es pot complir la llei faltant a l'esperit de la llei, i vostè sap que segons com es faci la planificació fiscal, segons com es facin els canvis de residència, senyor Millo, són canvis de residència que, de fet, encara que sigui molt difícil de demostrar, són frau de llei. I vostè sap que segons com es facin les societats patrimonials –segons com es facin les societats patrimonials–, que no estan pensades per no haver de pagar pel iot, per la torre, per l'altra torre i per més enllà, segons com es facin les societats patrimonials, també s'està fent frau de llei encara que a la pràctica la planificació fiscal quedi perfectament salvaguardada.

Per tant, quan jo els dic que vostès el que haurien de fer és buscar la justícia fiscal...

El president

Senyor Comín...

El Sr. Comín Oliveres

...sé molt bé el que els dic.

Gràcies, senyor president.

El president

Poden fixar..., senyor Fernández Teixidó... No, no... (*Veus de fons.*) Doncs, què fa?
(*Pausa.*) Apel·li.

(*Forta remor de veus.*)

El Sr. Fernández Teixidó

Per al diputat Ferran això és un rotllo, però per als diputats que hem intervingut apel·lem la seva presidència, senyor Benach, perquè justament aquí des de la tribuna no se'ns acusi de dues coses: de no ser honorables i de ser mentiders, president.

Anem a veure si evitem d'una vegada aquest tipus de qualificacions del diputat Comín. Ho has dit, Comín.

(Remor de veus.)

El president

El senyor Comín em sembla que no té res a dir. Doncs, senyora Cabasés, en nom del Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana, té la paraula. I els prego a tots plegats que tornem a recuperar la tranquil·litat. Senyores diputades i senyors diputats...

Fitxer 37

Senyora diputada, té la paraula, en el benentès que els diputats i diputades presents a la sala intentaran calmar una mica la situació. Senyora diputada....

La Sra. Cabasés Piqué

Gràcies, president. Senyor Teixidó, jo avui no vinc a presumir aquí; tot i que ho sóc, no vinc a presumir. Avui vinc a parlar de valentia i de coherència. Miri, vull parlar de valentia d'Esquerra Republicana de Catalunya. Sí: valentia d'impulsar canvis que es compleixen, de compromisos assolits. Avui n'hem tingut més d'una mostra, no només la reforma de l'Impost de successions sinó la Llei de consultes, la Llei de vegueries. A més a més, compromisos assolits en la forma en que sempre ho hem defensat. No hem canviat les regles de joc a mig camí com vostè, senyor Teixidó, i que ens ha reconegut aquí des del faristol.

Miri, valentia de tirar endavant una reforma, d'impulsar una reforma, davant l'immobilisme d'uns i davant l'oportunitat política d'uns altres. Miri, valentia d'un Govern que en una època de crisi, justament, amb un fort impacte poblacional sobre les finances públiques, doncs, i un Govern que aposta més que mai per les polítiques socials, i que aposta més que mai per la reactivació empresarial, i amb un marc, per tant, de davallada d'ingressos, doncs, el que ha fet és reformular un impost injust i, per tant, deixar de percebre uns ingressos. D'això se'n diu valentia. Coherència

d'Esquerra Republicana. Miri, estem molt contents, molts satisfets, perquè allò que vam posar damunt de la taula quan vàrem impulsar la reforma de l'impost s'ha assolit, a banda d'assolir-ne més, de fites. I permeti'm que n'hi fique algunes damunt de la taula.

Algunes fites assolides quan en la Llei de mesures fiscals i financeres –ja s'ha dit–, doncs es van incrementar les exempcions de forma, doncs, molt important, i altres mesures que s'incorporen en el projecte de llei que avui presentem. Mirin, nosaltres sempre hem dit: «No supressió de l'impost». Per què? Doncs perquè entenem que suprimir l'impost el que fa és afavorir a les grans fortunes. És així de clar. Només cal veure què passa a les comunitats autònomes on governa el Partit Popular, per exemple, País Valencià i Madrid, que s'estan consolidant com a zones formidables per als grans llegats.

Miri, ser d'esquerres, i nosaltres ens ho creiem, vol dir creure en la imposició progressiva. Per què? Perquè això és el que garanteix la igualtat d'oportunitats per a tots, i nosaltres ens ho creiem, creiem en això. Mirin, en aquesta reforma s'ha fet efectiva ja l'1 de gener d'aquest any; l'1 de gener d'aquest any ja el 86 per cent de les liquidacions ja són quota zero; és així, senyor Teixidó.

Miri, hem fet que aquells que participin directament en la consecució de la seva herència, doncs, tinguin menys càrrega tributària. Hem incrementat de forma molt important aquestes exempcions. Senyor Millo, aquestes exempcions aprovades estan en la línia del que vàrem proposar, no s'ha rebaixat cap valor que des d'Esquerra Republicana no tinguéssam previst. Si vostè es remet a l'hemeroteca veurà que hem aconseguit allò que nosaltres vam impulsar i vam posar damunt de la taula.

Miri, hem aconseguit justícia tributària; hem aconseguit que sigui un impost més progressiu afegint, a més a més, unes quantitats addicionals. És un impost, aquesta reforma, que és sensible amb la gent gran, amb els més febles, amb els discapacitats, amb els que cal protegir.

Continuem mantenint la bonificació del 95 per cent per l'habitatge habitual, això ho considerem molt important. I, a més a més, aquest habitatge habitual, el qui el rep se'l podrà vendre per comprar-se'n un per ell mateix.

Hem aconseguit amb aquesta reforma introduir bonificacions per a l'emprenedoria, a favor de l'activitat productiva de manera que no cal ser parent per poder heretar o per donar una empresa o participacions empresarials. També cal, també és possible que siguin persones sense parentiu però amb vincles laborals o professionals i, a més a més, doncs, també ho hem ampliat a familiars afins.

Miri, les xifres són demolidores. Se n'han donat moltes, però jo en vull donar alguna més –permetin-me, si us plau. Miri, en la primera fase, en la primera reforma d'aquest impost, al gener, del 55,6 per cent de liquidacions que no pagaven, hem passat al 86, per cent. És a dir, 39.000 liquidacions al desembre del 2009 pagaven. Ara hem reduït en 27.000 menys que no paguen. Però si ens n'anem al juliol –d'aquí poc–, el que passarà és que el 91,2 per cent ja seran quota zero; d'aquí un mes i mig tindrem el 91, per cent amb quota zero, és a dir que només 7.700 liquidacions pagaran, doncs, l'impost de successions. I si ens n'anem al final, doncs serà el 94 per cent. I això vol dir que només seran 5.400 liquidacions les que pagaran.

Miri, senyors de Convergència i Unió, senyor Teixidó, ara anem pel gra. Jo he dit les reformes, el que calia dir de l'impost. Vostès parlen, justament, d'eliminar l'impost. Mirin, en l'hipotètic cas que tinguessin suficient suport parlamentari, i avui ja hem vist que és possible que amb l'ajut del PP, perquè ja s'ha manifestat que, doncs, estarien governant amb vostès. Doncs miri, si vostè es fa el *timing*, quan això passi, només resulta que pagaran aquest impost els que rebin grans herències –fixi's, no li parlo de grans fortunes, dic els que rebin grans herències–, i els que rebin herències amb les quals no han participat en la seva obtenció. Això és molt diferent del que està dient vostè.

Miri, els demano que no facin demagògia. No en facin més, de demagògia. Vostès estan treballant per aquells que reben grans herències, en aquests moments. Ja els ho vaig dir al desembre: si us plau, canviïn el programa electoral, fiquin fites, objectius de país, perquè estem veient que vostès no volen assolir fites de país. Nosaltres, Esquerra Republicana treballem per a tots els ciutadans de Catalunya, per a tots. Nosaltres som coherents.

Miri, vostès no en són, de coherents, i permeti'm dir-li algunes de les incoherències que tenen a veure amb la política fiscal i que tenen a veure amb els recursos de Catalunya. Miri, quan vostès governaven, un lleuger retoc de l'impost; ara que vostès no governen, doncs, eliminació de l'impost. Vostè ho ha reconegut: han canviat les regles del joc, suposo que per tacticisme i per partidisme. I fixi's, al mateix que vostès engeguen un front mediàtic, apareixen plataformes de ciutadans que molt legítimament, faltaria més, senyor Teixidó, inicien campanyes publicitàries en la mateixa línia.

En totes les seves intervencions que jo el sento estan demanant més polítiques socials, i ara vostès defensen que s'elimini totalment l'impost per als que rebin grans herències. És clar, vostès i els del Partit Popular el que fan és defensar els grans grups, aquells grups que paguen impostos a Madrid i que per tant no paguen impostos aquí a Catalunya. Vostès diuen «tenim un model de finançament que no s'ajusta a l'Estatut, hem acordat un model de finançament que no és bo...». Miri, perdonin, vostès van retallar l'Estatut, els ho dic així. A l'Estatut del 30 de setembre teníem el dret a decidir quina solidaritat podíem tenir amb l'Estat espanyol, vostès ho van eliminar però, al desembre aproven la LOFCA. Per tant, tan dolent no deu ser aquest model de finançament.

Jo només vull que se'n recordin del model de finançament que van pactar vostès el 2002, un model de finançament que ha permès que Catalunya rebi menys recursos de la seva capacitat fiscal. Saben què han permès vostès, durant molts anys? Han permès durant molts anys engreixar el dèficit fiscal català; han permès, han regalat esforç fiscal dels ciutadans i ciutadanes de Catalunya, i això ho han permès vostès. I, per tant, el que han restat és combustible per Catalunya per fer encara moltes més coses de les que s'estan fent.

Miri, als senyors del Partit Popular ja els anava bé el model de finançament anterior. Per què? Doncs perquè aquelles comunitats autònomes que justament tenien menys capacitat fiscal però reben més recursos, per damunt de la mitjana, doncs ja els anava bé perquè allí governen; per exemple, Castella i Lleó.

Miri, i abans d'acabar, perquè jo aquí tindria..., podria fer un reguitzell d'incoherències dels dos partits, doncs el que els vull recordar als senyors diputats del Partit Popular, ja els ho vaig dir, doncs, en l'altre Ple, si han fet públic aquell llistat de diputats que en el Congrés a Madrid, doncs, es van absentar, i no se sap per què, i no van permetre que, justament, la dissolució d'aquest impost es fes a Madrid. Vostès podien, tenien l'oportunitat d'eliminar l'impost a Madrid, però vuit diputats del Partit Popular es van aixecar i no van votar. Jo, miri, els porto el llistat; si no l'han fet públic, jo els el porto. I n'he portat unes quantes còpies per si algú les vol, i si algú les vol repartir, eh?

I, després, una cosa, senyor Teixidó: sap per què la senyora Salgado se'n penedeix d'haver eliminat l'Impost de patrimoni? Sap per què? Perquè amb el nou model de finançament ens ha de compensar l'impost de patrimoni que recollien. Per tant, és evident que d'això no m'estranya que se'n penedeixi, perquè això ho estem recollint. Si els diputats del Partit Popular no s'haguessin aixecat, resulta que ara ens haguessin hagut de compensar el que rebíem de l'impost de successions. (*Remor de veus.*)

Miri...

El president

Senyora diputada...

La Sra. Cabasés Piqué

...demano, des del meu grup parlamentari, que es deixi de fer demagògia, i, doncs, que es fiquin, justament, vostès al costat de la majoria de ciutadans i ciutadanes. I m'estic referint al 94 per cent de ciutadans i ciutadanes de Catalunya.

Moltes gràcies, senyores diputades, senyors diputats.

El president

Té la paraula la il·lustre senyora Laia Ortiz, en nom del Grup Parlamentari d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

La Sra. Ortiz Castellví

Gràcies, president. Honorable conseller, senyores diputades, senyors diputats, senyor Teixidó...

El president

Senyores diputades, senyors diputats...

La Sra. Ortiz Castellví

Abans de començar la meva intervenció sí que m'agradaria fer un prec. Espero que durant la ponència hi hagi menys histrionisme i més serenitat a l'hora d'abordar un tema tan seriós, que crec que ens hi juguem molt. I crec que els ciutadans i ciutadanes d'aquest país també ho agrairan, que ens ho prenguem una mica més seriosament.

Avui estem aquí per continuar el que vam començar, senyor Teixidó, no perquè vostès ens van empènyer o perquè ens han convençut de res. En el Pla de govern ja apareixia, a l'inici d'aquesta legislatura ja hi havia un propòsit de tots els grups de l'esquerra que calia reformar l'impost de successions, i així estava en el Pla de govern.

Calia reformar l'impost de successions per fer-lo més just, més equitatiu i per mantenir-lo, i aquest és el consens i d'on no ens hem mogut. Així vam començar reduint, ja el 2007, la reducció sobre les herències pel que fa a l'habitatge habitual. Vam continuar el 2009 aprofundint en la reduccions sobre herències als més rics, als més adinerats, perquè hagin de tributar per aquest impost. I ara cal arrodonir el que hem començat.

Clar, la seva definició, que hem parlat de si havien mentit o no havien mentit, però la seva definició sobre què és ric i què no és ric difereix de la nostra, és veritat. Quina és la seva definició de «classe mitja»? Nosaltres entenem que una persona que hereta...

(Pausa.)

El president

Sí, sí, senyora diputada... Senyors diputats...

La Sra. Ortiz Castellví

Només agrairia que amb l'histrionisme que vostès han debatut, escoltessin a la resta d'intervencions. (Remor de veus.) Jo crec que la diferència clau en aquest debat és que concebem com a classe mitja o com què no és classe mitja, i aquesta és la seva diferència. Potser no cal parlar de mentiders o no mentiders, és el punt de vista de quin món venim cadascú i amb qui ens relacionem i a qui defensem.

Des del nostre grup estem particularment satisfets que aquest projecte de llei entri al Parlament per ser debatut en totes les condicions i garanties que requereix un projecte d'aquestes característiques. No és bo les lleis d'acompanyament per fer reformes substancials. Ja ho vam dir en el seu moment. No podem anar a cop de titular o reaccionant a cop de plataforma, i vostès, els senyors de l'oposició van ser els primers en fer-ho.

No és bo fer-ho amb lleis d'acompanyament perquè no garanteixen la participació ni les millors condicions per al debat, però avui estem satisfets perquè entra aquest projecte de llei i ens permet parlar del tot, no només de què retallem i a qui retallem, sinó també de com el gestionem, com ordenem tota la normativa existent, com donem seguretat jurídica al contribuent i com assegurem la transferència, els mecanismes de control per combatre el frau; un frau que és legal, és veritat, avalada per la legalitat vigent. I, per tant, cal introduir mecanismes de control.

També, combatent les societats patrimonials. Aquesta llei, doncs, aborda finalment la regulació completa de l'impost, una llei que precisa l'abast del tribut i aclareix conceptes. Entenem que si volem fer pedagogia hem de deixar clar que la picaresca no hi té cabuda. No els acusem d'avaluar la picaresca fiscal però sí d'avaluar-la legalment, perquè no la volen canviar. Si volem una fiscalitat justa hem de donar seguretat jurídica però també unes normes clares als inspectors tributaris.

Des d'Iniciativa - Esquerra Unida i Alternativa ens congratulem d'haver arribat a un bon text, perquè entenem que la reducció

...[del] mes de desembre eren incompletes, calia també abordar la picaresca fiscal.

També volem destacar altres qüestions que s'aborden en aquest projecte de llei, sobretot el caràcter preferencial que es dona a les cooperatives i societats laborals elevant la bonificació fins al 97 per cent de les transmissions. També es permetrà la deducció en l'adquisició d'empreses a aquelles persones que tenen vincles laborals, i el conseller ho posava de relleu, aquells vincles laborals amb antiguitat. Entenem que cal diluir el criteri exclusiu de lligam de sang si volem fer que aquest impost sigui just. I avui anem més enllà, també posant la realitat davant de l'objectiu i mantenint l'activitat productiva i els llocs de treball. És aquest l'objectiu d'aquesta mesura, i entenem que ampliant-ne l'abast a les persones beneficiàries que han dedicat anys a una empresa i exercint funcions directives és una mesura que permet assegurar millor els llocs de treball. Però pel nostre grup és molt important, i estem especialment satisfets, per la concreció que es fa en la definició de béns a efectes d'activitats econòmiques, una llei que clarifica i puntualitza i exigeix una descripció exhaustiva de què pot ser un bé afecte i què no pot ser un bé afecte.

Hem d'evitar l'enginyeria d'alguns patrimonis, per no permetre l'evasió fiscal d'allò que no forma part de l'activitat productiva, i tots sabem de què parlem, aquí tots hi hem fet referència, no hi tenen cabuda els patrimonis personals. I veuen, senyors de Convergència i Unió i del Partit Popular, el frau fiscal es pot abordar de dues maneres: per una banda utilitzant-lo de coartada, «com els més rics no ho paguen perquè ja evadeixen els impostos, millor que els eliminem», aquest és un argument que vostès reiteradament utilitzen, o sinó avalant-lo legalment, fent reformes per, precisament, avalar-lo, o, sinó, es pot fer d'una altra manera, combatent-lo. I aquesta és l'opció que qualsevol país avançat i que vulgui governar d'acord amb criteri d'igualtat d'oportunitats i combatre l'exclusió social escull, i vostès no l'escullen. És molt fàcil apuntar-se al populisme de les rebaixes fiscals, no és popular pagar impostos, a ningú li agrada rascar-se la butxaca, i per això cal que des de la política siguem responsables.

Des del nostre grup no volem ser campions d'Espanya, ni d'Europa en l'eliminació d'impostos, el senyor Millo ens proposava una Europa particular de quaranta-vuit

països, evidentment, amb una estructura fiscal els països de l'est completament diferent. Però vostès no parlen de quines figures impositives tenen els altres països, perquè vostès parlen de fiscalitat amb un concepte molt miop de la fiscalitat.

Ara parlem de successions i com està a la resta de països en successions. Igualment és homologable, evidentment, no som el país que més paga en impost de successions, però és que la resta de països tenen altres figures que vostès també s'hi oposen reiteradament. Nosaltres no volem ser líders tampoc en endeutament públic ni en retallada de drets i serveis, i és d'això de que parlem quan parlem de fiscalitat. I això és parlar clar, i no és ideologia, però, evidentment, aquí al Parlament hem de fer ideologia i hem de parlar de política, perquè és el que vostès han fet constantment en les seves intervencions. I aquí el senyor Teixidó ha volgut fer una psicoanàlisi general als partits que donen suport al Govern per tal d'amagar les seves pròpies vergonyes, com no saben defensar com retallar impostos al 6 per cent de els grans herències es dedica a fer psicoanàlisi als grups que donen suport al Govern. No en necessitem de psicoanàlisi, i estem convençuts que aquesta reforma és bona, perquè garanteix que aquest impost continuï.

I, miri, es pot entendre que a la gent no li agradi pagar impostos, però la gent el que menys li agrada és que l'enganyin o que li prenguin el pèl, i vostès ho fan, perquè defensar l'eliminació amb la proposta que tenim avui damunt la taula significa això, el 6 per cent de les grans herències. I vostès diuen que això són classe mitja. Miri, jo no ho crec, ni en el meu entorn, que tampoc no seria les classes més populars, jo crec que sóc classe mitja, crec que aquests patrimonis no es donen, perquè estem parlant de grans herències, el 6 per cent de les grans herències, i amb una mitjan d'hereus de 2,6. Per tant, jo no sé a qui volen enganyar dient que aquest impost afecta a les classes mitges.

Vostès, però, una altra pregunta. Com que només parlem de l'impost de successions vostès estan d'acord en augmentar l'últim tram de l'IRPF per les rendes més altes? No. Estan d'acord en implantar un impost sobre grans fortunes? No. Estan d'acord en augmentar la tributació de les SICAP on es refugien els grans capitals? No. Nosaltres vam votar en contra de l'eliminació de l'impost de patrimoni, jo no sé qui entra en

contradiccions defensant precisament el 6 per cent de els grans herències. Nosaltres sempre hem tingut clar a qui defensen vostès, vostès fan *lobby* a Madrid, al Congrés, i en aquest Parlament defensant els interessos d'uns pocs privilegiats amb un discurs per confondre a tothom; això sí, el senyor Teixidó és l'especialista, l'impost de successions és la plasmació evident. Però, senyors de Convergència, se'ls hi veu el llautó, la gent ens demana sobretot serveis i ens exigeix un model més just, més equitatiu, i no una societat on uns pocs s'enriqueixen i la resta paguen la festa. Així ens ho feien saber ja el mes de desembre un gran nombre d'entitats molt representatives del nostre país, que transcendeixen els comunistes, els socialistes, els ecosocialistes d'aquest país. No és Iniciativa - Esquerra Unida, són les associacions de veïns, Càrites, els sindicats, les associacions de consumidors que ens demanaven, i cito explícitament, «un model fiscal que millori la suficiència i la progressivitat, la redistribució, un model que garanteixi la suficiència de recursos evitant rebaixes fiscals.» Demanen la lluita contra el frau i l'economia submergida, i també ens demanen introduir el concepte de fiscalitat ambiental i ecològica, i, finalment, ens demanaven una discussió serena i rigorosa sobre l'impost de successions.

Nosaltres hem treballat aquí i a Madrid per tots aquests objectius sabent on són vostès, però avui vostès es retraten, són el partit dels poderosos i *lobbyistes*, els que més criden, això sí. Nosaltres, com sempre, estarem lluny de vostès, i no ens acomplexa, deixin-m'ho dir. Nosaltres defensem especialment aquells que no tenen ni els recursos ni els canals per defensar el que és de sentit comú, perquè la gran majoria no té herència. No fem tan soroll però tampoc ens encongim pel que queda millor o per agradar a tothom, nosaltres farem pedagogia de la fiscalitat, ho continuarem fent, per això treballarem perquè aquesta llei que completa l'anterior, s'aprovi aviat perquè dona més garantia, seguretat jurídica i més instruments per lluitar contra l'evasió fiscal.

Gràcies, senyors diputats, senyores diputades.

El president

Té la paraula el senyor José Domingo, en nom del Grup Mixt.

El Sr. Domingo Domingo

Muchas gracias, señor presidente. Honorables consellers, ilustres diputados y diputadas, empezamos bien la tarde con un monstruo meteorológico y la acabamos con un debate monstruoso y tardío. Creo que el debate ha dado de sí, realmente, ha dado mucho de sí. En primer lugar digo que es un debate monstruoso porque no ha dejado de ser sorprendente el tipo de calificativos que hemos oído durante la tarde, incluso insultos, y después no deja de ser también por lo menos ilustrativo que la representante de Esquerra Republicana de Catalunya considere inmovilista a Iniciativa per Catalunya. Pero, bueno, pasada esa página, señalemos que, evidentemente, que es un debate tardío, es un debate tardío porque nos lo podríamos haber ahorrado si al principio de la legislatura –al principio de la legislatura– se hubiera aprobado el impuesto sobre sucesiones y donaciones. Es cierto que este impuesto goza de una amplia tradición y, como tal, ha sido defendido por sesudos autores y sesudos políticos, ahora bien, también es cierto que es necesario su reforma. Y este diputado que les habla al largo de toda la legislatura ya se manifestó en su día no partidario de la abolición pero sí de su evolución, es decir, de su reforma.

¿Por qué estamos hoy aquí? No estamos por voluntad del Gobierno sino viene, por decirlo de alguna manera, ahorcado, «a la fuerza ahorcan.» Eso ha ocurrido fundamentalmente por dos razones. En primer lugar, por un modelo en el que las comunidades autónomas, gozando de la amplia autonomía tributaria que tienen, han hecho uso de ella, y algunas han decidido la supresión en la práctica, que no formalmente, evidentemente, que no se puede suprimir el impuesto en una comunidad autónoma, porque ya lo he dicho en alguna otra ocasión, eso sería inconstitucional, es un tributo estatal y en consecuencia no se puede suprimir, insisto, se ha producido una reducción significativa en muchas comunidades autónoma, en otras no tanto, y eso ha conllevado que haya una guerra entre las distintas comunidades autónomas. Lo típico, y lo que se ha definido como siempre, como la competencia fiscal a la baja. Es un debate ya hecho, empezó en Canadá y en Australia, y sabemos que en algún estado de Canadá y en algún estado de Australia han tomado la iniciativa y luego el resto de las comunidades le siguieron y al final el impuesto se suprimió.

En este caso no es así, el hecho de que en unas comunidades se pague más y en otras se pague menos ha alterado el ánimo de los contribuyentes catalanes, y tiene su

razón de ser. ¿Por qué nosotros tenemos que pagar más que otros? Y se sienten discriminados. Y esa es la razón por la que hoy aquí se está debatiendo la reforma sobre sucesiones. Probablemente si eso no fuera así, ni el señor Homs en su día, ni los herederos del señor Homs, ni a su vez los dirigentes actuales en estos momentos, cederían a la reforma del impuesto sobre sucesiones. Es decir, ha sido la presión de otras comunidades y la presión de los ciudadanos la que hace que hoy, aquí, se esté reformando el impuesto sobre sucesiones. La solución era fácil, y alguna vez la planteé aquí, y el señor Teixidó ha apuntado a ella, armonicemos fiscalmente este impuesto –armonicemos fiscalmente este impuesto. Si se reforma la Ley orgánica de financiación de comunidades autónomas y se establece clarísimamente una igualdad, un principio básico de igualdad, acabaremos como uno de los primeros y principal de los problemas, que es la distinta –la distinta– tributación en las comunidades autónomas.

Pasada esta página, puesto que realmente en estos momentos ya no es posible, valoremos lo que hoy nos trae el Gobierno, y lo que nos trae el Gobierno sin duda es mejor que lo que había –sin duda. Aquí hoy se ha hablado mucho de ricos y pobres, no sé si era un debate propio de Robin Hood o de aquella película de *Ricos y famosas*, pero en todo caso lo que es evidente es que en estos momentos los señores que han estado defendiendo la supresión del impuesto porque dicen que los ricos no pagan, tienen razón, pero tienen razón en parte, porque es cierto que algunos pagan, es decir, que todos los ricos no pagan, algunos sí pagan –alguno sí paga. Es decir, que, evidentemente, se sigue por una vía tangencial y que hay fraude mediante el traslado de la residencia habitual y que hay fraude por el hecho de que las grandes fortunas tienen la forma de empresas familiares, es evidente, y eso es así, y nadie lo puede negar. La vía es corregir esos déficits para igualar el impuesto, la tributación, de forma que todos los que tengan un nivel de patrimonio o de herencia similar tengan que pagar.

Pero el conseller ha hecho una retahíla de las mejoras del impuesto, y es cierto que eso es así, yo quiero señalar que el impuesto sigue siendo en parte inequitativa, por la vía de lo que antes se apuntaba, es decir, que existen personas que eluden el impuesto, y eso es inequitativo, pero además sigue siendo inequitativo por otros

aspectos, porque el impuesto es un impuesto cuya tributación pasa a depender no tanto del valor de lo heredado sino del tipo de bienes que integran el patrimonio del causante o el lugar de residencia, porque no deja de ser sorprendente y lamentable que se tribute de forma diferente en función de que la herencia o la donación la reciba una persona jurídica o una persona física. El tipo aplicable de impuestos sobre sociedades es del 30 por ciento –el tipo aplicable–, el tipo máximo, quizá el marginal, que se mantiene para las personas físicas que reciben herencia o donación en este caso es del 32 por ciento. ¿Por qué van a pagar más las personas físicas que las sociedades? Esa es una vía que debe ser corregida.

El proyecto que nos trae hoy aquí el Gobierno también trata de forma distinta a las sucesiones *mortis causa* de las donaciones intervivos, y eso a algunos nos parece mal. Si el hecho imponible está integrado por las adquisiciones patrimoniales gratuitas carece de sentido que se esté dando un tratamiento diferenciado a los *mortis causa* que a los intervivos, es decir, a las herencias que a las donaciones, y más cuando en estos momentos quizás lo que habría que fomentar es las donaciones porque con ellos se consigue que nuevos propietarios aún sean más jóvenes y en estos momentos de crisis puedan suponer y hacer inversiones más arriesgadas, por ejemplo, en materia de fomento de empresas. Es decir, que es un tema a valorar.

Creo que hay algunos aspectos claramente mejorables en el proyecto de impuestos que se ha presentado, a mi juicio las dificultades asociadas a la valoración de...

Fitxer 39

...bienes inmuebles no quedan bien resueltas en el proyecto de ley. No deja de ser lastimoso, por decirlo de alguna manera que la determinación del valor real de los bienes inmuebles, que es una cuestión muy compleja, en estos momentos esté siendo solucionada por parte de la Agencia Tributaria de Cataluña a través de una mera instrucción del director de la agencia, cuando es un tratamiento que debía incorporarse a la ley.

También hay aspectos claramente mejorables, como es el del concepto de vivienda habitual. La exención prevista para vivienda habitual conlleva que las plazas de aparcamiento situadas en otro edificio, aunque cercano, no puedan beneficiarse de la reducción prevista para la vivienda habitual del causante, por lo que resultan especialmente perjudicadas las personas que residen en edificios antiguos sin garajes y han adquirido plazas de aparcamiento en el entorno. Por ello sería conveniente ampliar el concepto de vivienda habitual.

Sobre el tema del aplazamiento del pago, también hay un problema importante: ¿por qué solamente el aplazamiento del pago durante dos años para las cuotas devengadas en el período que va del 1 de agosto del 2009 al 31 de diciembre del 2011? ¿Por que ese aplazamiento no se extiende a otros períodos más amplios?

Hay un aspecto que a mi parecer, no sé por qué, ha pasado desapercibido y que creo que es un claro incumplimiento de un mandato de este legislativo al Gobierno. Tome nota, presidente Montilla: le recuerdo que la disposición adicional primera de la Ley 10/2008, de 10 de julio, es decir, el libro cuarto del Código civil de Cataluña, el de sucesiones, establece el plazo de un año a partir de la entrada en vigor, 1 de enero del 2009 —es decir, que ya estamos fuera de plazo—, el 1 de enero del 2010, para que el Gobierno, su Gobierno, presente un proyecto de ley de armonización de la normativa tributaria vigente con relación a las instituciones sucesorias reguladas por el libro cuarto. No lo ha hecho hasta ahora, estamos fuera de plazo y a lo mejor este proyecto de ley se puede utilizar para proceder a esa armonización, puesto que se ha de tener en cuenta que existen instituciones del derecho civil catalán merecedoras de esta modificación.

Por lo tanto, estamos ante una importante reforma. Aquí se ha dicho. Evidentemente que no supone la supresión...

El president

Diputat...

El Sr. Domingo Domingo

Este diputado y el Grupo Mixto no han sido nunca partidarios de la supresión del impuesto, pero sí de su reforma. Por lo tanto, entendiendo insuficiente la reforma, no podremos dar apoyo a las enmiendas a la totalidad presentadas por los grupos que las han presentado.

Muchas gracias, señor presidente.

El president

Cridem a votació.

(Pausa llarga.)

Posem a votació les esmenes a la totalitat presentades pels grups parlamentaris del Partit Popular de Catalunya i del Grup Parlamentari de Convergència i Unió.

Comença la votació.

Atès que s'han rebutjat les esmenes a la totalitat, per 54 vots a favor i 71 vots en contra, el projecte continua la seva tramitació.

Suspenem la sessió, que reprendrem demà a les nou del matí.

La sessió se suspèn a dos quarts de deu del vespre i quatre minuts.